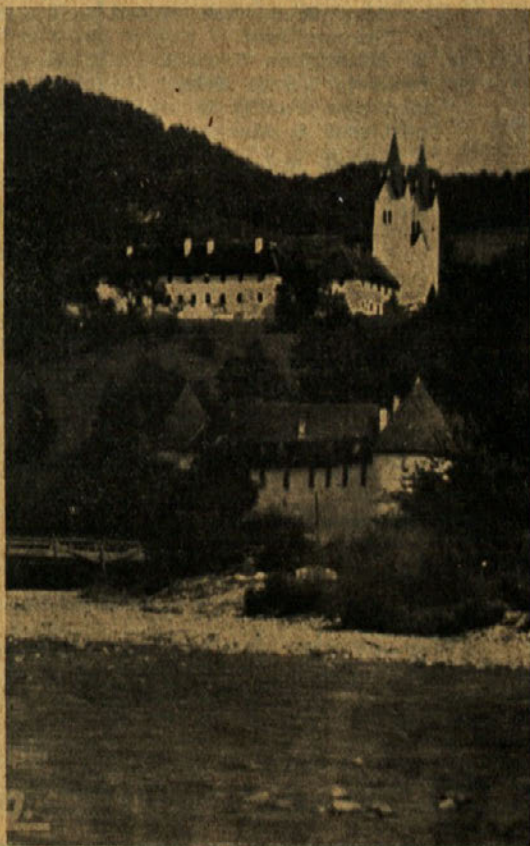

Poština plačana v gotovini.

vetje

z vrtov
SV. FRANČIŠKA

Letnik LVI

Junij 1939

Štev. 6

Vsebinska 6 štev.: Naslovna slika: Frančiškanski samostan Nazarje. — Pesem: Srečni tretjerednik 161; — Srce Jezusovo - naše zaklonišče 162; — Naša dolžnost 163; — V zarji novih maš 165; — Poziv bolnikom za binkošt 167; — Ne vem kaj bi 168; — Svetogorski jubilej 169; — Služba redovnih svetovalcev 172 — Sveti Anton Padovanski 174; — Naš Karmel v zarji svojega zlatega jubileja 176; — Življenje kapucinskega brata Jurija 177; — Frančiškova mladina 178; — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 180; — Naše sestre Marijine misijonarke 183; — Resolucije 185; — Razgled po svetu 186; — In naj molijo za mrtve... 189; — Pax et bonum 190; — Nove knjige 192.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1939

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik p. Feliks Tavčar, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: p. Odilo Hajnšek, O. F. M. Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila tretjeredna tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj)

Rimsko serafinski koledar za leto 1939

J u n i j

1	Č	PO.	med osmino! S. Angela M.	16	P	VO. PO.	Presv. Srce Jezusovo.
2	P	PO.	KV., med osm. Herkulan...	17	S		od S. Antona Pad. sp. 1. r.
3	S	PO.	KV., med osm. B. Andrej	18	N		3. pobink. ned. Med osmino.
4	N	VO. PO.	1. pobink. nedelja Praznik presvete Trojice.	19	P		S. Efrem; Marko in tov. m. B. Julijana d.; Gervazij....
5	P		od Mar. Sred. vseh milosti.	20	T	PO.	B. Mihelina 3. r. Silverij.
6	T		S. Norbert škof.	21	S		S. Alojzij Gonz. sp.
7	S	PO. Čm.	B. Humilijana 3. reda.	22	Č		S. Pavlin šk.
8	Č	VO. PO.	Presveto Rešnje Telo.	23	P		Osmina Srca Jez.; B. Jožef.
9	P		med osm. Pacifik in lov.	24	S	PO.	Rojstvo S. Janeza Krstnika.
10	S		med osm. S. Marjeta vdova.	25	N		4. pobinkoštna nedelja. S. Viljem op.
11	N		2. pobink. ned., med osm. S. Barnaba apostol.	26	P		S. Janez in Pavel muč.
12	P		med osm., S. Janez; Bazilij.	27	T	Čm.	B. Benvenut Eug. 1. r.
13	T	PO.	med osm. (S. Anton Pad.)	28	S		S. Irenej šk. in muč.
14	S		med osm.; S. Bazilij šk.	29	Č	VO. PO.	S. Peter in Pavel apostola.
15	Č		Osmina S. R. T., Jolenta	30	P		Spomin sv. Pavla apostola.

Razlaga kratic:

VO. — vesoljna odveza. PO. — popolni odpustek. Čm. — črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

R. Z. Z neom. Z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

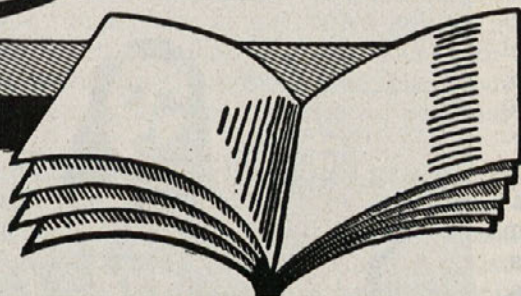
Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVI
Ljubljana

1939-VI.
Junij

Mati ELIZABETA O. S. U.

Srečni tretjerednik

*Blagor vsem tistim, ki v tretjem
redu*

*vzorno življenje v Bogu žive;
notranja sveča jim sije z obraza,
mir, zadovoljstvo uživa srce.*

*V svetu, kjer mnogim noga zaide,
tam tretjerednik čisteje živi,
v sveti molitvi zajema pomoči,
z angelskim kruhom si dušo krepi.*

*Tudi on čuti nagnenja v sebi,
toda do padca ne pride lahko,
saj ga podpira redovno Vodilo,
milostno čuva ga sveto nebo.*

*In če ga tudi kdaj zmoti skušnjava,
hitro se vest mu pekoča zbudi,
tak tretjerednik kmalu spet vstane,
z bridkim kesanjem k Bogu hiti.*

*Vsak tretjerednik previdneje hodi,
milosti morje na njega rosi;
vse, kar za dušo, telo potrebuje,
vse mu dobrotljivi Bog podeli.*

*Srečen je vsak tretjerednik v življe-
nju,
srečna posebno njegova je smrt;
Kristus, kateremu zvesto je služil,
k sebi pokliče v nebeški ga vrt.*

*Tudi iz vic hitreje bo rešen,
dobri sobratje mislijo nanj,
večje plačilo ga čaka v nebesih,
večnost neskončna vsa lepša bo zanj.*

*Srečen, presrečen je vsak tretjered-
nik,
tukaj že nosi sladko zavest,
da ga z veliko ljubeznijo ljubi,
Bog, ki je večno pravičen in zvest.*

Srce Jezusovo — naše zaklonišče ...

Tega vzklika v litanijah presv. Srca ne najdete. Pa ko bi bile danes sestavljene, bi morda našel v njih svoje mesto. A je prav letos 40 let, kar so bile cerkveno potrjene. In takrat o kakih zakloniščih, v tem smislu kot danes, še ni bilo govora. Zaklonišča v današnjem smislu, o katerih se zadnje čase vedno več piše, so zatočišča pred napadi iz zraka. Da je nanje res treba misliti, smo se mi med zadnjimi spomnili, čeprav smo v večji nevarnosti, kot marsikje drugod.

Kam nas je dovela toliko hvalisana moderna kultura! Recimo, da bi danes kak kulturni pionir davne preteklosti znova prišel med nas. Kaj bi dejal, ko bi si ogledal nesporni napredek na raznih poljih vnanje kulture? Morda bi občudovaje vzkliknil: »O

človek, ti nisi samo človek, ti si božansko bitje!« Pa bi naenkrat zabrnelo v zraku. Vse okrog njega bi se razbežalo v podzemlja in končno še on za njimi, nevede zakaj. Šele tam bi mu povedali, da radi nevarnosti, ali resnične ali umišljene, zračnega napada. In kaj bi on na to dejal? Rekel bi najbrž: »Človek, ti nisi več človek, ampak demon, zli duh!«

Da, nekaka zagonetna mešanica božanskega in demonskega, občudovanja vredne kulture in grozotnega barbarstva je moderni človek. Pa kako je iz jasne, harmonične božje podobe postal tak nestvor? Po gojitvi enostranske kulture duha in še tej le bolj vnanji in pastorško zanemarjeni kulturi srca. Že pred stoletji se je začel ta nenaravni kulturni razvoj. Ko je Bog videl, kam je usmerjen in kak bo njegov konec, se mu

Srce Jezusovo — kralj in središče vseh src.

je človek zasmilil, kot po prvi katastrofi v raj. Da ga obvaruje te druge usodne katastrofe, mu je po svoji služabnici sv. Marjeti Alacoque razodel svoje Srce, ki naj bi mu bila visoka šola srčne kulture, kraljice vsake resnične kulture.

Ko bi bil on razumel ta dan Gospodovega obiskanja in začel v zaklonišču božjega Srca iskati protiuteži in protileka enostranski omiki duha, ki ga je v blesteči uniformi prosvetljenstva, naprednjaštva in sličnih očarujočih krilatic omamljala, bi mu danes gotovo ne bilo treba iskati zaklonišč proti bombnim napadom iz zraka in še tam trepetati s kako plinško masko na obrazu. Kajti omikana srca, zlasti božjemu Sreču vpodobljena srca, bi take barbarske bratomorije ne poznala, ali vsaj ne prakticirala.

Toda o tem zaklonišču in vseučilišču prave, srčne kulture »napredni« človek ni hotel ničesar slišati. Zato je moralo nujno slediti, kar je sledilo. Moderno kulturen človek je postal znova — jamski človek, kot v prvih početkih svojega kulturnega podviga. Kajti v podzemskih jamah, naravnih ali umetnih, mora iskati zaklonišč pred usodnimi posledicami svojih lastnih »kulturnih« pridobitev. Pač najgrenkejši sadovi enostranske in postranske kulture.

Pa da bi vsaj zdaj, ko se ta oboževana kultura nad njim samim tako britko maščuje, spoznal svojo zмотo. Ni še prepozno, kot je bilo za našega praočeta, potem, ko je ugriznil v prepovedan sad, pod isto očarujočo firmo. Zaklonišče Srca Jezusovega je še vedno odprto in vabi vse v svoje varno zavetje. A zaenkrat se zdi, da so malikovalci te lažikulture še preveč zaslepljeni, da bi se odzvali temu vabilu. Ljubši jim je človek, odvratna in nevarna karikatura, kot jasna in vzvišena podoba božja.

Mi pa vemo, da je to Srce dobrote in ljubezni polno, potrpežljivo in neskončno usmiljeno. Oblegajmo je ta mesec, da tem slepim voditeljem in vzgojiteljem narodov odpre oči. Spoznajo naj, da je naša skupna rešitev samo v zaklonišču presv. Srca Jezusovega, kot visoki šoli srčne kulture, kateri mora biti vsa ostala kultura udinjana. In moč naj jim podeli, da bodo svojo usodno zмотo tudi ponižno in skesano priznali in jo skušali s tem popraviti, da bodo zase in za sebi izročene iskali zavetja v zaklonišču presv. Srca. Zlasti duše žrtve presv. Srca imajo v tem lepo misijsko polje.

A tudi nase ne pozabimo! Ne le naše glave so v nevarnosti pred napadi iz zraka, ampak tudi naša srca. Ozračje je nasičeno raznih strupenih plinov, vsakovrstnih zmot, ki groze našim dušam. Bolj kot za telo nam je treba varnega zaklonišča za dušo in njeno božje življenje. Saj je pisano: »Ne bojte se tistih, ki umore telo; bojte se marveč tistega, ki more dušo in telo pogubiti v pekel.« (Mat. 10, 28-29). Iščimo pred njim zavetja v zaklonišču božjega Srca, ki je vir življenja in svetosti. Potem naj pride nad nas karkoli in odkoderkoli. Mi bomo lahko zmagoslavno klicali: »Bodi hvala božjemu Sreču, ki nas je rešilo, slava in čast mu vekomaj. Amen!«

P. GVIDO:

Naša dolžnost

Papež Pij XI. je v svoji poslanici »Z gorečo skrbjo« poudaril sledeče besede: »Celi narodi so v nevarnosti, da bodo padli nazaj v še hujšo neomiko in neizobrazbo, kakor je vladala nad večjim delom zemljekroga,

ko je prišel Odrešenik«. Zdi se, da je Evropa dvignjena iz tečajev. Vsi čutimo, da stojimo pred časovnim preobratom. Ali boljše rečeno: stojimo sredi preloma časa.

Bil je čas, ko je zapad tak prelom časa do dna preoral. In kakor kaže zgodovina, ne ostane Cerkev nikdar nedotaknjena v takih časovnih preobratih. Danes kakor takrat stoji v gorišču boja. Kakor takrat se mora tudi danes Cerkev zavedati svoje notranje sile in moči. Kakor takrat mora tudi današnji dan srčno zastaviti vprašanje, zakaj se danes toliko strmečih ljudi spodtika nad krščanstvom in Cerkvijo. Ali ni v krščanstvu, kakor ga mi sedanji kristjani živimo, vse preveč brezdušne vnanjosti, ki ne čuti več tiste velike resnobe, s katero je Kristus zahteval odločitev? Mogoče je pa Bog zato odpustil, da tako silno hrumi vihar okoli drevesa Cerkve, da bodo odpadle strohnele in suhe veje in da bo drevo samo na ta način prisiljeno, da požene svoje korenine še bolj globoko v osrčje zemlje? — — — Silni udarci, ki padajo na krščanstvo in Cerkev, nas morajo predramiti, da bomo tudi mi razumeli glas božji ter si odkrito izprašali svojo vest. Če smo pošteni, bomo spoznali, da boleha naše krščanstvo na dvojnem zlu — boleha ponekod smrtno nevarno.

Naše krščanstvo je postalo nekako brezmiselno, nekako krščanstvo iz navade. Saj še molimo, hodimo ob nedeljah in praznikih k sv. maši, prejemamo sv. zakramente. Toda vse te pobožnosti navadno ne zapuste globokih sledov v naši duši. Ljudje s takim krščanstvom ne zdrže v boju, ampak omagajo pri prvem spopadu. Zaradi tega si moramo sveto katališko vero na novo osvojiti. Njene resnice, ki smo jih izza dni svojega otroštva slišali in poslušali, nas morajo notranje prevzeti. Postati moramo zopet živi kristjani.

Naše krščanstvo je postalo preveč omejeno samo na nedelje in praznike. Ob Gospodovih dnevih vršimo svoje verske dolžnosti, toda docela ločen od tega vernega človeka živi v nas svetni človek. V zakonu in družini, v trgovini in pisarni, na cestah in delavnicah, na polju in v tovarnah ter na vseh poljih našega dela živimo tako, kakor mnogi drugi ljudje, ki ne verujejo v Gospoda Boga. V tem oziru moramo postati popolnoma drugačni. Gospodove dneve moramo praznovati, da bomo mogli pravilno obrazovati svoje delavne dni. Svoje delavne dni z vsemi njihovimi dolžnostmi in nalogami, z vsem njihovim veseljem in trpljenjem moramo obvladati in oblikovati iz moči in po vzorih naše vere.

Taki živi, globoko verni kristjani so današnjemu svetu potrebni. Zakaj samo taki kristjani bodo branili in gradili v dušah kraljestvo božje. Vsi drugi v tem boju ne pridejo v poštev. Te in take kristjane bomo Bogu priporočili in ga prosili, da ne izumrjejo.

Tako mora biti. Naše poslanstvo v sedanjosti ne obstoji v besedah, nazadnje tudi ne samo v obrambi vere. Postati moramo zopet živi kristjani; vsak izmed nas drugi Kristus; vsi prevzeti Boga, vsi prevzeti Kristusa. Modernemu svetu moramo zopet pokazati, da je krščanstvo duševna velesila, ki dejansko posega v kolesje življenja, velesila, ki dela čudeže.

Pred kratkim sem bral, kakor sledi:

V predsobo davčnega urada v... je stopila gospa. Hotela je govoriti z uradnikom. Šlo je za težke davčne skrbi. Ko je čakala, da pride na vrsto, je vzela v roke knjigo in v njej brala o velikem svetniku Frančišku, kako je z mirnim srcem zapustil ogromno očetovo premoženje, da bi se lažje posvetil nebeškemu stvarstvu. Ko je gospa v svojih davčnih skrbih brala vse to, je napolnil njeno srce blaženi mir in nad dušo se je

razlila otroška brezskrbnost tako, da je vsa umirjena in vesela stopila pred davčnega uradnika ter mu razložila svoj položaj kot človek, čigar dušo je objel Bog, edina vrednota na zemlji. Davčni uradnik jo poslušal in ji reče ves zastrmljen: »Oprostite, gospa! V svojem življenju še nisem nikdar doživel, da bi kdo prišel k meni s tolikim mirom in toliko vdanostjo, s tako jasnim obličjem«. Gospa mu pove, kako je v predsobi brala dogodke iz življenja sv. Frančiška, kako si je na podlagi njegovega zgleda osvojila popolnoma drugo stališče z ozirom na njeno davčno zadevo. Uradnik je ves prevzet šel domov in rekel svoji ženi: »Danes sem Boga srečal v človeku«. Prej površen in mlačen, je postal dober katoličan. Tako je vedno. Kjerkoli najde človek, pa naj bo še tako neveren, na zemlji resnično krščanstvo, spozna Boga. Srečanje z resnično vernim človekom postane srečanje z Bogom.

Ne varajmo se! Današnjega človeka ne zgrabi toliko beseda, ampak življenje, živa povezanost z Bogom, resnica, pretvorjena v življenje človeka, ki je prepričan o resničnosti vere. Današnjemu času moramo s svojim lastnim življenjem dokazati, in sicer ne samo v družini in cerkvi, ampak tudi v vsem javnem življenju, da je krščanstvo vera živosti, kvas, ki ne miruje, dokler vsega ne prekvasi.

Te resnice ne smejo nikdar pozabiti sinovi in hčere svetega Frančiška!

P. HUGO:

V zarji novih maš

Z junijem pri nas začne vstajati zarja novih maš. Seveda je to tista zarja, ki se ima zdaj zdaj preliti v zlato evharistično Sonce. Kajti prva motna zarja začne vsaj našim kmečkim materam starega, vernega kova rdeti takrat, ko je bilo sklenjeno: študent naj bo! Saj bi do tega sklepa sploh ne prišlo, ko bi tam daleč, še globoko za gorami, ne svitala nova maša sina študenta. In čem višje se on v latinskih šolah vzpenja, tem slajše upanje navdaja zlasti matere, tem gorečnejše molijo, da bi ne šla po vodi in da bi jo dočakale.

Nihče, morda niti bodoči novomašnik sam, se s tolikim koprnenjem ne ozira v to vstajajočo zarjo, kot njihove dobre matere. In še nekaj lahko rečemo. Zarje novih maš prižigajo pred vsem matere s svojo vzgojo in s svojo molitvijo. Zato je ponekod lepa navada, da se sinovi novomašniki tik pred posvečenjem, ali po posvečenju, za Bogom najprej hvaležno oddolže svojim materam za veliko milost mašništva Gospodovega. Lep način hvaležnosti do matere za to milost je zamislil neki ameriški redovnik - novomašnik, Hugo Calkinis. Pred duhovnimi vajami za posvečenje je na svojo mater naslovil sledeče pismo.

Predraga mati:

Naznanili so nam čas posvečenja. V nedeljo bo. Danes začnemo duhovne vaje. Vem, da Vas bom v nedeljo pri in po posvečenju videl. Vem pa tudi, da bom preveč ginjen, da bi Vam mogel tisto povedati, kar imam na srcu. Zato naj pismeno povem! O, novomašnik ima pred posvečenjem zlasti svoji materi veliko povedati!

Mislil pa, da morem vse to strniti v en kratek: Bog Vam povrni! Pred vsem Bog povrni Vam mati! Kajti kar bom prihodnjo nedeljo, je za Bogom v prvi vrsti Vaša zasluga! To že radi tega, ker bi me ne bilo, če

bi Vas ne bilo. Bog Vam povrni za tisto noč pred leti, ko ste bili v smrtni nevarnosti radi mene. Dejali so Vam, da bi na račun mojega življenja svoje rešili. A Vi ste rekli, da hočete raje svoje življenje žrtvovati, da bi jaz živel! Ljubi Bog Vam je to žrtev poplačal, da sva oba živa ostala. Najprej hvala Njemu, a za njim Vam, ljubljena mati za tisto noč. Bog Vam povrni mati za tisti prvi najslajši usmev, ki so ga videle moje oči v Vašem miljenem obličju, a se mu takrat nisem mogel tako oddolžiti, kot zasluži. Hvala Vam torej zdaj!

Do nedavnega časa se nisem dosti živo zavedal, koliko žrtev sem Vas stal. Zdaj se zavedam. Bil sem Vaš Benjamin med mnogimi. Modrijani, ki so hoteli več vedeti kot Bog, so Vam namigavali, da bi posegli v njegove pravice. A Vi ste to prepustili njegovi neskončni previdnosti. Zdaj vem, da je bilo tako. Vi in oče in drugi bratci in sestrice ste se žrtvovali za najmlajšega, ki Vam ga je Bog poslal. Ker zdaj to vem, Vi pa ste že takrat vedeli, pa se niste sebično branili mi dati neprecenljivega daru življenja, sprejmite zdaj prisrčni: Bog plačaj!

Marsikak težek dan ste doživeli, ko smo otroci odraščali. Ko smo se mi malčki brezskrbno na polna usta smejali, je vam skrb stiskala srce. Katoliško šolsko vzgojo ste nam omogočili in še razna razvedrila ste nam privoščili. A zato sami sebi niste privoščili nikake zabave. Odklanjali ste vsa vabila v vesele družbe, da bi nam privoščili malo mladostnega veselja. Mati, nikdar nisem bral Vašega imena v kakem časniku, kot Vaših sovrstnic, ki so se pri tej ali oni organizaciji kakorkoli odlikovale in dobile za to javno pohvalo. Najbrž bi tudi ne vedeli ničesar povedati, ko bi Vas v taki družbi pozvali k uradni besedi.

Toda, ljuba mati, kako zgovorni ste bili, ko ste nam govorili o Bogu, o Mariji in sploh svetih rečeh. Obličje Vam je žarelo, kot v nadzemski luči. In kadar ste se vračali od vsakdanje sv. maše ter vsakdanjega sv. obhajila, ste se nam zdeli kot bi videli pred seboj Marijo, o kateri ste nam vedeli toliko lepega povedati. Mati, za ta lep zgled, s katerim ste potrjevali to, kar ste nas učili: Tisočkrat Vam Bog plačaj!

Zakon Vam je bil v Vaših očeh vedno božji drug za gojitev novega mladega življenja. In to življenje Vam je bilo samo čakalnica za večno življenje. Mi otroci Vam nismo bili nikoli nadležno, nezaželjeno breme, ker ste gledali v nas neumrjoče duše. Kajne, težko je bilo ohraniti naš pogled vpert v rajske zarje, ki ste nam jih vedno znova prižigali. Pa Vam je vspelo, čeprav z žrtvijo marsikake prečute noči in živce ubijajočega dne.

Moje svečeniško dostojanstvo za Vas ni bilo nekaj slučajnega. Vi ste vsa leta mojega študiranja veliko molili in se mnogo žrtvovali v ta namen. Jaz sem že klonil pred težavami, Vi nikoli. Več, kot kateremukoli drugemu naravnemu činitelju, se imam Vam zahvaliti za to, ker bom, duhovnik Gospodov... Na vse to se bom v nedeljo pri svojih prvi sv. maši spomnil in tudi pri svojih sledečih sv. daritvah nikoli ne bom pozabil. Moj zadnji: Bog povrni mati, iz globočine hvaležnega srca!

Hugo Calkinis, O. S. M.

Pa ne samo sinovi novomašniki so dolžni se za svoj najlepši dan svojim materam na ta ali podoben način oddolžiti, čeprav je nova maša sina zanje že sama najlepše zadoščenje. Ne, to je dolžan tudi narod, katerega Mojzesi voditelji bodo novomašniki skozi puščavo mesa v obljubljeno deželo duha. Matere novomašnikov so obenem narodne matere, katerim je ves dotični narod, če ne zaničuje samega sebe, dolžan hvaležnost in spoštovanje. Na to naj se v zarji novih maš ne pozabi!

Poziv bolnikom za binkošti

Dragi bolniki!

Bliža se binkoštni praznik, misijonski dan bolnikov. Ta dan so vsi bolniki po širnem katoliškem svetu pozvani, da darujejo svoje trpljenje za misijone. K temu kliče vse bolnike sam sv. oče. Ko so pred kakšnimi 10 leti prišli plemeniti misijonski prijatelji na to misel in pozvali bolnike, da darujejo svoje trpljenje za misijone, je sv. oče to izrecno odobril in izrazil željo, da bi se tej plemeniti akciji pridružili vsi bolniki po širnem katoliškem svetu. Prav tako je tudi vrhovno vodstvo Družbe za širjenje vere to misel ne samo odobrilo, ampak naročilo vsem narodnim odborom, naj v svojih deželah uvedejo to sveto navado.

Lansko leto smo prvič tudi pri nas v Jugoslaviji uradno praznovali binkošti kot misijonski dan naših bolnikov. Sicer nimamo podrobnih poročil, toda prepričani smo, da so se naši plemeniti trpini velikodušno odzvali našemu vabilu. Letos pa mora biti še boljše. **Letos ne sme biti enega bolnika, ki se ne bi velikodušno odzval povabilu svetega očeta.** Saj se ne zahteva prav nič težkega. Vsak bolnik naj samo ta dan velikodušno daruje vse svoje trpljenje Bogu v korist misijonov. To je vse. Lepo pa je, če obrne v ta namen tudi svoje molitve in, če more, prejme tudi sv. zakramente. Malo se zahteva. To zmore prav vsak bolnik. A vendar s tem izvršite veliko dejanje v korist misijonov. Vsa armada trpečih udov svete Cerkve se združi v želji, da Bog pride na pomoč tistim, ki so še bolj trpečí, to je, ubogim poganom.

Ali veste, dragi bolniki, kako dragoceno je vaše trpljenje? Ali se zavedate, da s tem vršite posebno nalogo v sv. Cerkvi? Dragoceno je za vaše duhovno življenje, dragoceno pa tudi za širjenje kraljestva božjega. Tega se zdravi in bolni premalo zavedamo. Potrebna je gmotna pomoč za misijone, potrebna je molitev, toda **brez trpljenja in žrtev** ni uspeha. Poglejte Zveličarja in svetnike! Gospod ni odrešil človeštva z oznanjevanjem in molitvijo, ampak z bridkim trpljenjem in smrtjo. Prav tako so tudi apostoli in drugi svetniki zato imeli toliko uspeha pri svojem apostolskem delu, ker se niso bali trpljenja. Sv. apostol Pavel je celo zapisal v enem izmed svojih pisem: **Veselim se v trpljenju** za vas in s svoje strani na svojem mesu dopolnjujem, kar nedostaja bridkostim Kristusovim za njegovo telo, ki je cerkev. Bolezen in sploh trpljenje res ni prijetno človeku, toda če gledate svoje trpljenje v luči vere in vidite, kako velik pomen ima vaše trpljenje, se boste tudi vi **veselili**, da vaše trpljenje, če ga prenašate vdano, ni zaman, ampak ž njim vršite veliko nalogo. V tem duhu velikodušno darujte na binkošti, to je 28. maja svoje trpljenje za misijone. Plačilo vam v Jezusovem imenu obljublja sv. Pavel, ko pravi: Če s Kristusom trpimo, bomo z njim tudi poveljani.

Vse zdrave prosimo, da bolnike na to opozore in jim pri tem pomagajo. Lepo bi bilo, če se bolnikom tudi zdravi pridružijo in darujejo v isti namen vsak svoje neprijetnosti.

Da se ta akcija res čim lepše izvrši, prosimo posebno gg. duhovnike in vse redovno in svetno bolniško strežništvo, da vsi store, kar je v njih močeh.

Podpisano vodstvo bi bilo tudi hvaležno, če bi njemu ali družabnemu glasilu »Katoliškim misijonom« poslali poročila, kako se je po posameznih krajih ali zavodih praznoval binkoštni bolniški dan.

Z misijonskimi pozdravi

za U. Cl. M. in Družbo za širjenje vere lavantinske in ljubljanske škofije:
Ivan Kokošinek l. r.

Dr. Lambert Ehrlich l. r.

Ne vem, kaj bi . . .

»Gospod katehet, ali je bil v sredo (kvaterno) post? Našemu trgovcu sem nesel brzojavko na pošto, pa me je vprašal po tem, kaj hočem ali sira ali salame.« »In ti si se seveda odločil za salamo?« »Da.« »Pa si jo pojedel?« Da.« »Pa si takrat kaj mislil na to, da je ta dan mogoče prepovedano jesti meso?« »Nekaj se mi je zdelo, pa sem kar jedel. Potem mi je bilo pa le težko.« »Vidiš fant, ti si narobe napravil, ker si jedel, čeprav nisi natančno vedel, kako je s postom na kvaterno sredo in soboto. Ti bi moral malo pomisliti, da si se učil v šoli, katere dni je zdržek. Potem bi mislil naprej takole: Aha, kvaterna sredo ni med dnevi zdržka; hajdi, zdaj pa le salamo! To bi lahko v trenutku razmislil.« »Pa sem že pozabil.« »A tako; pozabil! Dosti žalostno! Potem bi pa trgovca vprašal, saj je dober katoliški mož.« »Ne, nič se ne briga za te stvari.« Potem bi moral takole misliti: Jaz ne vem; trgovec se za to ne briga; koledarja nimam; zanesljivega človeka ni, da bi ga vprašal; čakati ne morem en četrt ure in sline cediti. Varneje bo, če vzamem sir. In . . . Vidiš, če bi takole napravil, pa bi bilo v redu. Le dobro si zapomni: Nikoli ne smeš napraviti, ako si v dvomu, ali bo prav. Za drugič si lepo zapomni: premisli; pogledaj koledar, ki ima poste (Mohorjev, pratika); drugega vprašaj; če ne moreš, pa tistega nikar ne delaj!«

Iz tega si zapomni, prijazni bralec: Nikar ne vprašuj drugih, dokler sam nisi razmislil! Če kljub lastnemu razmišljanju ne prideš do zaključka, potem vprašaj! »Ali smem brati to knjigo? Naslov ne kaže, da bi bila dobra.« Tukaj pa seveda razmišljanje in ugibanje nič ne koristi; za sedaj ne beri, medtem pa vprašaj!

Včasih se pa človeku zdi, da bo tudi nasprotno narobe. Ti n. pr. z lažjo lahko rešiš nekoga kazni. Sklepaš: če se zlažem, bo greh; če se ne zlažem, bo oni imel škodo. Pravilno bi bilo sklepati takole: Z grehom tudi dobrega ne smem nameravati. Tudi zaradi dobrega ne smem narediti greha. Laž je greh, zato ne smem lagati. Z grehom ne smem od bližnjega odvracati škode. — Drugi se pri tem ne bo znal odločiti; v tem primeru naj naredi, kar se mu zdi manjši greh; če v zmedenosti tudi tega nemore presoditi, naj naredi, karkoli hoče; greha nima.

Kaj pa, če se bom pri svoji odločitvi zmotil? Mislim, da je tako prav, v resnici pa ni. N. pr. otrok večkrat misli, da se mora zlagati, če s tem koristi tovarišu. Tudi v takšnem slučaju je laž prepovedana in sama po sebi greh; vendar otrok ne bo imel greha, ker je prepričan, da se mora zlagati.

Mogoče je tudi nasprotno. Lojzek je v trgovini. Telefon zazvoni. Prodajalka odide, pred Lojzkom pa blagajna odprta. »Glej, čisto novega 'kovača'! Kako je lep! Vzemi ga!« se oglasa strast. »Nikar! Tat bi bil! Smrtni greh bi imel!« ga svari vest. Kljub temu je v njegovem žepu, ko se prodajalka vrne. Nikoli še Lojzek ni tako nemiren šel spat kot tisti večer. »Tat, tat!« mu je 'kovač' kričal iz žepa. »Kaj pa če nocoj umrješ, v smrt-nem grehu?« V to strašno misel zatopljen je pri slačenju čisto pozabil na 'kovača'. Padel mu je iz žepa in se še po tleh zakotalil.

»Odkod pa tebi denar, Lojzek«, pravi zaskrbljena mati, »pa še 'kovač'? In zopet se oglasil v Lojzekovi vesti: »Tat, tat!« Tako na glas je zakričalo, da je gotovo tudi mama slišala in bi mu nič ne pomagalo tajiti. Zato kar lepo prizna, kako je prišel do njega. »Nesrečen otrok« pravi

zajokana mati, »da greš krasti! Ne rečem, da je ukrasti enega kovača takemu, kdo ve kaj. Kljub temu ga bom vrnila, ker ne maram nobene tuje pare pri hiši. Toda greh je greh, bodi še taka malenkost. Takoj jutri pojdeš k sv. spovedi, potem pa glej, da nikdar več nobene pare ne izmakneš.«

»O mama, samo da ni tako velik greh, kot sem jaz mislil. To me je najbolj bolelo, ker sem bil prepričan, da sem smrtni greh naredil. Če ga pa nisem, kot pravite, mi pa ni treba takoj k sv. spovedi hoditi, ako hočem Jezusa prejeti. Saj so nam g. katehet rekli, da za male grehe zadostuje kesanje pred sv. obhajilom«. — »Motiš se, Lojzek. Tebi je vest predešen si 'kovača' vzel rekla, da boš storil smrtni greh, če ga vzameš. Pa si ga kljub temu vzel. Ker Bog sodi človeka po njegovi vesti, si storil smrtni greh. Zato moraš še pred sv. obhajilom k spovedi in ta greh kot smrten povedati.«

Iz tega se učimo, da more zmeta spreminjati smrtne grehe v male, odpustljive in obratno male v velike, smrtne. Zakaj tako? Zato ker se greh presoja po vesti; to se pravi: kakor človek pri dejanju misli, da bo greh ali ne, smrtni ali odpustljivi.

»Gospod katehet, ž. š. je pa rekel, da se ne bo učil verouka. Potem vsaj ne bo vedel, kaj je prav in kaj ne, pa greha ne bo mogel narediti.«
»No, ta je zvit; pa se je urezal. Če se noče dati podučiti, ima že radi tega greh. Vrh vsega bo pa še vse tisto greh, kar bo grešnega naredil, čeprav ne bo vedel. Kaj menite, zakaj?« »Zato, ker bo sam kriv.«

Če kdo nima priložnosti podučiti se, je kaj drugega. Tudi zmoti se vsakdo lahko. Prizadevajmo si pa, da si vest pravilno podučimo iz pridig in krščanskega nauka, dobrih knjig in katoliškega časopisja.

P. HUGO:

Svetogorski jubilej

Z letošnjim junijem bo preteklo 400 let, kar je bila slovenska zemlja posvečena po Marijinih stopinjah in naša govorica počaščena po njenih ustih. Tam na goriški Skalnici, poznejši Sv. Gori, se je neke junijske sobote prikazala grgarski ovčji pastirci Urški Ferligoj, po domače Piskovi, in ji v slovenskem jeziku naročila. »Reci ljudstvu, naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosi!«

Priprosta, pobožna Urška je naročilo Nebeške Gospe takoj začela izvrševati. A je pri tem zadela na podobne težave, kot stoletja pozneje druga pastirica, Lurška Bernardka. Priprosto verno ljudstvo sicer ni dvomilo o Marijinem resničnem prikazanju in naročilu. Ono je takoj začelo romati na goro, jo prosit milosti. Prosvitljena gosposka je pa Urško v ječo vrgla, da ne bi še nadalje begala lahkovernega ljudstva s takimi pobožnimi izmišljotinami.

Zdaj pa je Marija malovernim oblastnikom očitno pokazala, da je Urška res v njenem imenu govorila. Čudežno jo je rešila iz ječe. Zaprli so jo drugič, tretjič, a obakrat jo je Marija znova rešila. To je bilo kajpada olje na ogenj ljudskega navdušenja, ki si ga je oblast zastonj prizadevala udušiti. Še tisto leto je bilo Marijino naročilo izvršeno. Na Skalnici je stala njena lesena hišica in v njej lesena soha, predstavljajoča Mater milosti z Detetom v naročju.

Toda kako naj ta skromna kapelica objame ogromne množice ljudstva, ki so se zgrinjale na goro, kjer je Marija takoj začela izvrševati svojo obljubo. Na debelo je delila razne čudovite milosti. Priča temu so goriški deželni stanovni, ki so, že okuženi po protestantizmu, zaprosili cesarja Ferdinanda, naj zatre novo božjo pot. V svoji prošnji pravijo med drugim: »Nedavno se je odprla pri Solkanu v knežji grofiji goriški božja pot. Tja dero priprosti ljudje iz vseh dežel in vseh jezikov v velikih množicah. Pravijo, da slepi spregledujejo, kruljavi shojaajo in hromi ozdravljajo!« . . .

Prav tisto leto, ko so oprode duha teme hoteli v kali zadušiti to začetno božjo pot, so začeli graditi novo veličastno cerkev, ki ji vsaj takrat po velikosti ni bilo para na slovenskem ozemlju. V jeseni 1544 je bila dovršena in 12. okt. i. l. slovesno posvečena. S prvotno leseno kapelo se je umaknila tudi lesena soha Milostne Gospe. Njeno mesto je zavzela oljnata slika na cedrovo desko, ki jo je daroval oglejski patrijarh Grimani, katere natančnega izvora pa nihče ne ve.

Nova cerkev na Sv. Gori.

Prvotna soha Milostne Matere je še ohranjena. Do svetovne vojne se je nahajala v desnem kornem oltarčku frančiškanskega samostana na Kostanjevici. Mi, ki smo tam študirali, smo neštetokrat brisali prah z nje in ji med redovnimi molitvami dnevno zrl v miljeno materinsko obličje. Med vojno jo je granata pokopala pod razvalinami kora. A je ni uničila. Zopet so jo dvignili, očistili in postavili na prejšnje mesto. Zdaj je v zakristijskem oltarju na Sv. Gori, kjer naj se ji romarji poklonijo.

Marijin dom je bil zdaj zadosti prostran, čeprav ob shodih tudi on ni objel vseh romarjev. Toda premalo je bilo poskrbljeno za njihovo duhovno postrežbo. Kajti cerkev je bila podružnica solkanske župnije. Njena duhovščina jo je oskrbovala. Stalnega duhovnika ni bilo gori nobenega. Ob shodih, nedeljah in praznikih ter še gotovih drugih dneh, so po potrebi prihajali na goro, prenočevali v cerkveni hiši, opravili kar so imeli opraviti in se zopet vračali domov. Nad 20 let je bila na ta način oskrbovana. In ko bi bilo tako tudi ostalo, bi Sv. Gora danes spadala med ona božja pota, ki životarijo le še radi svoje slavne zgodovine.

Da bi bilo ogromnim ljudskim masam zadoščeno, je bila Sv. Gora l. 1565 izročena v oskrbo frančiškankom bosansko-hrvatske provincije, ki so se pred Turki polagoma raztočili po slovenskem ozemlju in si na njem osnovali samostojno provincijo. Pod njihovim vodstvom je začela božja pot živahno procvitati, ker je bila duhovno dobro oskrbljena in tudi z raznimi predpraviciami obdarovana. Saj je bilo v svetogorskem samostanu na višku njegovega procvita do 40 redovnikov. Prvi samostan je bil zgrajen med leti 1623-27 drugi pa med leti 1711-14. Ta je v bistvu počakal svetovne vojne.

V teh 220 letih prvega oskrbovanja božje poti po frančiškankah je bila Sv. Gora priča mnogih veličastnih slovesnosti. A najveličastnejša je bila nedvomno slovesno kronanje čudodelne Matere Milosti v imenu vatiškanskega kapitlja dne 6. jun. 1717. Ta slovesnost, ki se je začela na goriškem Travniku in završila na Sv. Gori, je bil vseavstrijski praznik, označen po celi državi.

A poleg veselih je svetogorska božja pot doživela tudi marsikak žalosten dan. Naj omenim le najžalostnejše. Dne 8. apr. 1785 je prišla z jožefinskega Dunaja cesarska odredba, da ima svetogorska božja pot prenehati, cerkev in samostan pa se morata podreti. To povelje sile, kateri se ni bilo moč ustavljati, je bilo deloma izvršeno 28. jan. 1786. Frančiškani so zapustili Sv. Goro. Milostna podoba pa je bila prenešana v solkansko župnijsko cerkev. Le prvotno soho so frančiškani s seboj vzeli. Kupec na javni dražbi, ki je pol milijona goldinarjev vredno premoženje dobil za 1500 gl. obenem z obvezo, da bo cerkvena poslopja podrl, je k sreči podrl samo streho.

Toda ni minilo deset let, ko je bila svetogorska božja pot obnovljena. Ko se je Jožef II. l. 1890 s trona preselil k svojim očetom v temačno kapucinsko grobnico, je začel pihati nekoliko milejši veter. To je opogumilo vplivne prijatelje Sv. Gore, da so zaprosili za njeno obnovitev. Bili so uslišani. Zopetna otvoritev je bila dovoljena 15. apr. 1893. Že 27. sept. i. l. je bila nanovo pokrita in popravljena cerkev blagoslovljena in ob letu 29 sept. 1894 se je Marija vrnila v svoj nekdanji dom. To njeno zmago so ovekovečili pod njenim kipom nad glavnim vhodom z značilnimi besedami: »Jaz pa sem stala na Gori kot prej!«

A duhovna oskrba obnovljene božje poti je bila izročena zopet svetni duhovščini, ki jo je opravljala nad sto let. Ponovno je bila iz istega vzroka kot prvič slovenskim frančiškankom izročena 21. febr. 1901., po prizadevanju tedanjega goriškega nadškofa kardinala Missie. Tega dne je njegov pooblaščenec Dr. Franc Borgia Sedej, poznejši nadškof, frančiškane slovesno zopet vpeljal. Božja pot je začela zopet procvitati, posebno ker je bilo kmalu ne samo duhovno, ampak tudi telesno za romarje lepo poskrbljeno. Kajti poleg cerkve in samostana se je dvignil še dvo nadstropni romarski dom. Cerkev sama pa je dobila 26. apr. 1906 časten naslov bazilike, z vsemi tozadevnimi pravicami.

Žal, da je bila ta doba nemotenega razvoja in procvita tako kratka. L. 1915 je svetovna vojna tudi Sv. Goro potegnila v svoj vrtinec. Za Binkošti je prišlo povelje, da jo morajo njeni varuhi nemudoma zapustiti. Na binkoštni torek so se poslovili od nje, razen enega, ki je pozneje izkrvavel zanj. Marija pa je najprej našla zatočišče v Grgarju, a se je kmalu preselila v Ljubljano, kjer je na oltarju sv. Deodata dobila začasni tron. Tu je l. 1917 slovesno, kot je bilo »begunki« pač mogoče, proslavila 200 letnico kronanja.

Po končani vojni so frančiškani hitro zopet začeli misliti na njen nov dom. Saj od prejšnega ni ničesar več ostalo. P. Kapistran Ferlin, kateremu je bilo obnovitveno delo poverjeno, ve povedati, da ko je prišel gori, pri najboljši volji ni mogel več ugotoviti lege bivše cerkve in samostana, čeprav je bil prej dolga leta na sv. Gori. Tako temeljito so granate opravile svoje razdiralno delo.

Ni čuda, če je nadškof Dr. Sedej, ko je sam videl to razdejanje, žalosten dejal: »Sv. Gora ne bo nikoli več to, kar je bila. Zadovoljimo se, če bomo mogli postaviti skromno kapelico!« P. Kapistran pa, ki zna v svojem navdušenju visokovi pomeriti, ga je bodril in obdelaval: »Prevzvišeni, pa prav taka mora zopet biti, čeravno ne kar čez noč. Pogum velja!« Sam je s par tovariši krepko prijel za kramp, katerega je bolj vajen kot peresa, premetaval ruševine, odstranjal granate, previdno gledal za tem, kar je bilo pod ruševinami še bolj ali manj ohranjeno, očistil teren in kmalu se je začela dvigati iz tal nova zasilna kapela s samostančkom. Dne 9. oktobra l. 1921 se je mogla Marija iz pregnanstva vrniti v Gorico. 2. okt. 1922 pa domov na Sv. Goro. To je bila njena druga zmagoslavna vrnitev.

Seve od kapelice do bazilike, v katero je imel P. Kapistran vprte oči, je dolga pot. On bi jo bil težko kdaj premeril. So jo pa drugi skrajšali. Sv. Gora je bila l. 1924 od cerkveno-redovne oblasti izročena italijanskim frančiškanom tridentinske provincije. Politična Italija pa je na njej zamislila narodni spomenik padlim vojakom, v podobi nove, krasne Marijine bazilike. Lepa misel! Italijanski sobratje so 22. maja 1924 sprejeli božjo pot v svoje varstvo in že sledečo nedeljo je bil blagoslovljen ogelni kamen za bodočo baziliko, ki naj bi po velikosti in veličastnosti prekašala prejšnjo. Dovršena je bila poleti 1928 in 25. junija 1932 slovesno posvečena.

Sv. Gora je zdaj zopet ognjišče verskega življenja za Goriško. Tudi za Slovence. Po začetnih težavah se je več italijanskih sobratov priučilo slovenskega jezika, da morejo poleg enega naših patrov našim romarjem postreči. Zdaj so začeli celo z lastnim slovenskim glasilom: Svetogorska Kraljica. Upamo, da ni zamišljeno samo kot glasilo jubilejnega leta. Saj podobno glasilo bi morala imeti vsaka narodna božja pot, da bi vzdrževala zvezo s svojimi romarji.

Svetogorski Kraljici se hoče to jubilejno leto ves slovenski narod nekoliko oddolžiti za njeno varstvo in naklonjenost v teh dolгих, burnih štirih stoletjih. V ta namen bo 19. avg. skupno poromal k njej. Naj bo to romanje dokaz naše hvaležnosti ter nezmanjšane ljubezni in vdanosti do nje. Saj, kakor ljubezen Materina ne pozna mej, najmanj političnih, tako jih ne sme poznati ljubezen in vdanost otrok. V objemu Matere se otrok čuti doma. Zdaj imamo priliko dokazati, da se še vedno po pravici imenujemo: Marijin narod.

P. ODILO:

Služba tretjerednih svetovalcev

Svetovalci so ravno tako kot predstojnik voljeni od članov redovne skupščine. Število svetovalcev je odvisno od potreb, od množine članov. Koliko svetovalcev naj bo izvoljenih, bo najlažje določil voditelj.

Glavna naloga svetovalcev je v tem, da pomagajo voditi skupščino in da so voditelju in predstojniku v vsem v pomoč. Združene moči zmorejo več kot posamezne, zato je zvesto sodelovanje potrebno.

V odsotnosti predstojnika ali v slučaju njegove bolezni, prevzame prvi svetovalec njegovo mesto in dolžnosti, seveda vedno v soglasju in po navodilih voditelja duhovnika. On je uradni namestnik predstojnika. In tudi v ostalem imajo redovni svetovalci isto službo kot predstojniki, da jim pomagajo v vodstvu in nadzorovanju skupščine. Zato je jasno, da morajo dobro poznati dolžnosti predstojnika.

Pred vsemi drugimi tretjeredniki so dolžni predstojniku spoštovanje in ljubezen. Z njim morajo biti eno v navdušenju za čast reda in v prizadevanju redu pridobiti ugled in rast. Tudi oni naj vabijo one osebe, ki jih za sposobne spoznajo, da vstopijo v tretji red sv. Frančiška. Kakor hitro spoznajo, da je kdo naklonjen tretjemu redu, in če izrazijo vsaj malo željo, da bi radi pristopili, naj jim razložijo pogoje za vstop, naj jih pouče o dolžnostih in milostih te vzvišene Frančiškove ustanove.

Katera je glavna naloga redovnih svetovalcev, nam pove že ime, namreč: udeleževati se morajo vseh posvetovanj in sej in zvesto morajo sodelovati, da se sklepi sej izvrše. Že razdelitev služb in dela se mora izvršiti in določiti na seji po resnem posvetovanju. Večje skupščine morajo biti razdeljene na okraje, ki jim predsedujejo svetovalci sami, ali pa oni preskrbijo zaupne osebe v okraju. Predstojnik je brez moči, ako nima dobrega, pametnega in zvestega svetovalstva.

Potem je v skupščini mnogo zadev, za katerih izvršitev je treba nujnega in zrelega posvetovanja. Zato je dolžnost svetovalcev, da svoje znanje in skušnje pri sejah uporabijo v dobrobit skupščine.

Ni potrebno, da bi bili vsi, ki se udeležijo seje redovnega sveta, istega naziranja, temveč celo dobro je, če kdo izrazi kak pomislek in pove odkrito svoje mnenje. Zato so pač seje, da se skupno preudari, kar bi bilo skupščini v korist. Redovnemu svetu bi bilo zelo malo pomagano, če bi vsak član odgovoril na vsako vprašanje »da«. Vsak naj izrazi svojo lastno misel. V važnejših zadevah bi bilo svetovati, da sklepov ne dela prehitro, temveč temeljito preudari in si vzame čas za preudarek, četudi do prihodnje mesečne seje!

Svetovalci morajo biti zvesti bralci redovnega glasila. Na ta način spoznajo, s kakimi sredstvi delajo po drugih skupščinah, da pridejo do napredka in cilja. Svetovalci morajo biti v vseh redovnih zadevah dobro poučeni in izvežbani, le tako bodo s svojimi sveti koristili.

Svetovalci naj imajo tudi veliko skrb za bolnike v skupščini. Natančen vpogled morajo imeti v zapisnik članov, in vsakega uda v svojem okraju bi morali dobro poznati. Kakor hitro spoznajo, da kaka stvar ni prav, naj jo takoj naznanijo predstojniku, ali pa naj skušajo napako popraviti po bratovskem - sestrskem opominjevanju.

Ako je svetovalcu izročena skrb za člane v gotovem okraju, naj imajo natančen seznam vseh članov. Vsako izpremembo naj zabeležijo in zaznamujejo tudi v glavnem zapisniku, da so uradne knjige vedno v najlepšem redu.

Posebno naj skrbe, da je zapisana izprememba naslova, ako se kdo preseli. Okraji naj ne bodo preobsežni in preveliki, da lahko eden svetovalec z lahkoto vse obvlada. Če je okraj prevelik, naj se razdeli na dva ali na več delov. To je važno zaradi bolnikov, zaradi smrtnih slučajev, pa še posebej radi kandidatov in novincev. Neobhodno potrebno pa je tudi, da je seznam skrbno izdelan, zaradi naslednika, ki službo prevzame in jo lahko kar nadaljuje.

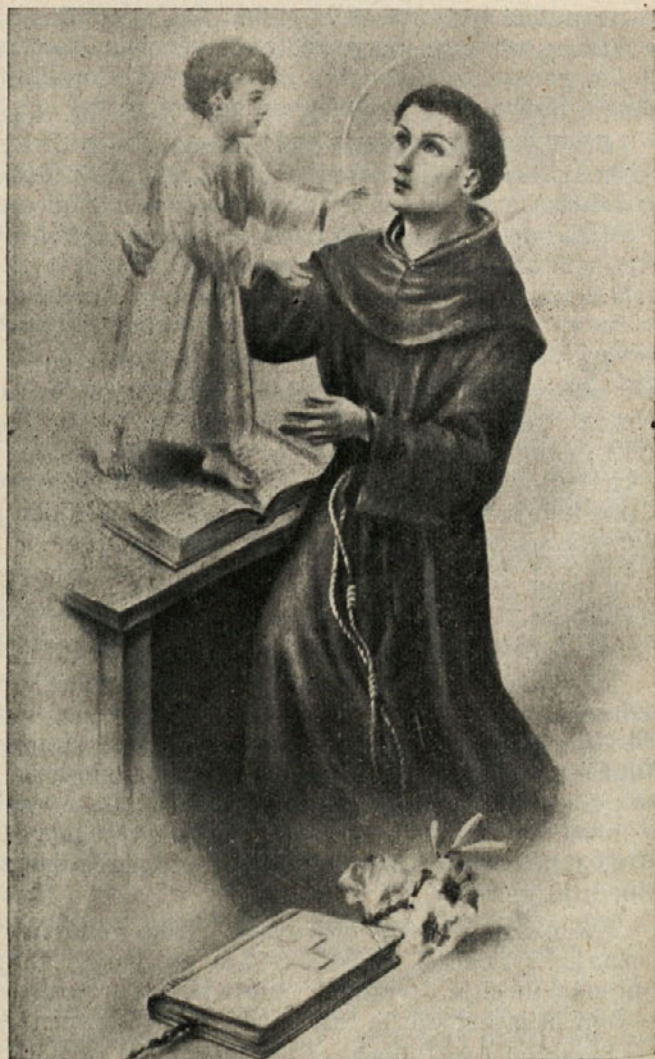

(13. junija)

Sv. Anton Padovanski

Spoznavalec
prvega reda

Papež Leon XIII. je nazval svetega Antona »svetnika celega sveta«, ker se mu ne priporočajo samo kristjani, ampak tudi drugoverci in celo mohamedanci. Cerkev sama pošilja v znanem dvošpevu vse ljudi, ki »iščejo čudežev«, k svetemu Antonu. Temu vernemu ljudstvu tako priljubljenemu svetniku so podarili življenje odlični starši v Lizboni. Že v mladih letih je s posebnim veseljem stregel mašnikom pri sveti maši. Nato si je pa nadel oblačilo auguštinskih korarjev. V samostanu v Koimbri je slučajno prisostvoval procesiji z zemskimi ostanke prvih mučencev frančiškanskega

Sveti Anton, prosí za nas!

reda. Takoj se je v njem vnela vroča želja, da bi sam postal mučenec. Zato je poprosil Frančiškove sinove, da bi ga sprejeli med se, seveda pod pogojem, da bo smel v Maroko k mohamedancem. Toda božja previdnost je sklenila drugače. Ladja, ki bi ga naj peljala v Afriko, se je razbila na obalah Sicilije. Anton je brž pohitel v Assisi, kjer je na generalnem kapitlju frančiškanov l. 1221. na srečo spoznal slavnega ustanovnika, svetega Frančiška. Sevè so se tam le malo zmenili za nezatnega Portugalca. Poslali so ga v samotni samostan na Pavlovi gori pri Forliju, kjer je živel samo za Boga in z veseljem opravljaj najnižja dela. Toda kmalu so deli to luč na svetilnik. Ob priliki posvečenja mašnikov je moral nagovoriti zbrane dominikance in domače brate. Ker mu je predstojnik zapovedal, je vstal in tako lepo ter učeno govoril, da so vsi strmeli. Takoj so ga postavili za pridigarja in kmalu nato ga je sveti Frančišek postavil za pr-

vega učitelja klerikov v Bologni. Kaj vse je dosegel s svojimi pridigami v gornji Italiji, južni Franciji in končno v Padovi, je znano vsem. Tisoči in tisoči so se zbirali pod njegovo prižnico, ker je naravnost čudežno spreobračal grešnike. Pri tem je pokazal toliko poznanje svetega pisma, da ga je papež Gregorij IX., pred katerim je moral nastopiti, imenoval »skrinja stare in nove zaveze«. Razen tega je zelo mnogo pisal. Pri vsem tem pa ni pozabil opomina svojega svetega redovnega očeta, »naj ne ugasne duha molitve«. Če je bil po dnevi zaposlen na prižnici ali v spovednici, je pač tiho noč porabil za to, da je zaupno občeval z Bogom. Zadnja leta je deloval v Padovi, kjer se je posebno zavzemal za reveže in za žrtve izžemalcev ter tako postal zagovornik krščanske demokracije. Med delom za božjo čast in zveličanje duš se je predčasno zgrudil pred padovanskimi vrati. Iz umirajočih ust se mu je iztrgal klic: »Svojega Gospoda vidim!« Zadnji pozdrav je veljal ljubi božji Materi, za katero je gorel ves čas svojega življenja in s katere pomočjo je slavno premagal vse skušnjave hudega duha. Komaj 36 let star je 13. junija l. 1231. vrnil svojo dušo Stvarniku. In ni še preteklo leto, kar je umrl, ko ga je že papež Gregorij IX. vpisal v seznam svetnikov dne 30. maja l. 1232. Padovanci so njemu na čast zgradili krasno baziliko, ki jo prištevamo med najlepše in najbolj obiskovane božje poti na svetu.

Premišljevanje: O češčenju sv. Antona

1. **Padovski svetnik je bil značajan.** Brez oklevanja je krmaril proti svojemu cilju in nič ga ni moglo odvrniti od njegovega apostolskega dela. Neka stara legenda piše: »Čeprav je bil vedno bolan, je vendar kar naprej pridigal, učil in spovedoval, često celo brez vsake hrane in od jutra do večera.« Ista legenda nam tudi pove, da so ga »strasti in počutki napadali v nenavadni meri«. Toda on se ni dal premagati. — Ali smo tudi mi tako značajni kot on?

2. **Padovski svetnik je bil oče ubožcev.** Iz njegovih pridig je zvenela ljubezen, sočutje do ubogih, zaničevanih in zavrženih ljudi. Po svoji smrti je postal ta zagovornik ubogih in stiskanih njihov krušni oče. Napis »Kruh svetega Antona za uboge« nam vse pove. Sveti Anton nam je hotel s tem povedati: Če hočete, da vam bom s svojo priprošnjo pomagal, tedaj morate najprej postreči mojim ubogim! — Združi zato svoje prošnje vedno z darovi ubogim! Posebno pa pomagaj revežem v misijonih, ki jih oskrbujejo bratje svetega Antona, frančiškani, kapucini in minorigiti! Padovski svetnik je namreč glavni zaščitnik serafinskih misijonov. Tisoče in tisoče sirot, najdenčkov, revežev in bolnikov morajo naši misijonarji leto za letom oblačiti, hraniti in vzgajati. Pomagaj tem velikim in malim ubožcem iz ljubezni do svetega Antona, pa ti bo tudi on pomagal!

3. **Padovski svetnik pomaga pri iskanju izgubljenih stvari.** Z njegovo pomočjo najdemo izgubljene stvari tako, da nas on popelje tja, kjer leži izgubljena stvar. Celó izgubljene milosti pomaga zopet najti in zato se izplača, prositi ga za spreobrnjenje kakega grešnika ali kake grešnice. Pri tem je glavno, da otroško preprosto vanj zaupamo. Moderni svet ne dá mnogo na čudeže. Pustimo ga pri miru. Kristus pravi: »Tistemu, ki veruje, je vse mogoče.« (Mk 9, 22.) — Pridobi si velikega padovanskega čudodelnika za prijatelja z otroškim češčenjem in velikim zaupanjem!

Molitev. Naj razveseljuje, o Bog, praznik tvojega svetega spoznavalca Antona tvojo Cerkev, da jo bo duhovna pomoč vedno krepila in bo tako zaslužila uživati večno veselje. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Naš karmel v zarji svojega zlatega jubileja

Kot skromna, ponižna vijolica v meji, katere bližino le vonj izdaja, se skriva naš karmel doli ob bregu Ljubljaniče. Pol stoletja bo 12. jun. minilo, kar je bila od bregov Donave in Mure, iz dunajskega in graškega karmelskega vrta, presajena na breg Ljubljaniče.

Pol stoletja že nekaj pomeni, celo v zgodovini, ki računa s tisoči leti. A ko bi nam hotel kdo podati zgodovino našega karmela teh 50 letih, bi bila zelo kratka, če bi mu karmel sam ne odprl svoje kronike. Kajti tega, kar so svetni kronisti o njem zabeležili, niti za tako skromno knjižico ni, kot jih on zadnje čase izdaja. Zato je, v kolikor je nepoklicanim dostopna, lahko s par besedami povedana.

Dne 12. jun. 1889, kot rečeno, je prvi popoldanski dunajski vlak pripeljal v Ljubljano pijonirke slovenskega karmela. Ljubljana menda sploh ni vedela za to, razen ožjih cerkvenih krogov. Na kolodvoru jih je pričakal knezoškof Dr. Jak. Missia z ustanoviteljico gđ. Kristino Bernard. Prišle so v spremstvu sekovskega knezoškofa Dr. Ivana B. Zwergerja. Ko se je ljudstvo, ki je z istim vlakom dospelo, nekoliko razšlo in so tisti, ki so bili namenjeni dalje proti Trstu, vstopili, so šele one izstopile.

Vseh skupaj jih je bilo sedem: Prednica dunajskega karmela M. Evfrazija, ki jih je imela samo vpeljati v novi karmel. M. Marija Ivana od Križa, roj. baronica Morsey-Picard, kot prednica, M. Marija Terezija Jezusova, njena rodna sestra, kot podprednica. Od ostalih sta bile dve Slovenki: S. Jozefa Terezija Matere Božje Pogačnik, ljubljaničanka, ki je letos na praznik sv. Jožefa obhajala zlat jubilej svojih obljub, ter S. Marija Mihaela Kotnik iz okoliša Celja, takrat še novinka, zdaj že dolgoletna prednica na Selu. Ti dve, in pa ustanoviteljica Kristina Bernard, so pozneje vodile in še danes vodijo usodo slovenskega karmela.

Oba škofa sta se potem odpeljala najprej na Selo, za njima pa vsa srečna »Sestra Kristina« s svojo karmelsko družino. Tam jih je pričakoval polnoštevilen ljubljanski kapitelj, s šenpeterskim župnikom in več drugimi gospodi. Nato so zginile v skromen, a po ustanoviteljici, nekaj časa že sami karmeličanki, lepo popolnoma karmelsko urejen novi dom, bivši jezuitski mlin, kot pravi »Danica«, pozneje pa kdo ve kaj še vse. S tem se je začela prava zgodovina slovenskega karmela.

Kar se je pozneje na zunaj odigralo, so bile razne preureditve, prizidave, kot cerkvice sv. Jožefa, kapelice Male Cvetke, hišice za domačega duhovnika in drugo. Ostalo, kar je javnost še zvedela o karmelu, so bile različne redne in izredne pobožnosti, na katere je vabil in še vabi. Sicer je pa zavil v svoj skrivnostni molk.

Mnogo bolj bogata in pestra je njegova notranja zgodovina, zaupana samostanski kroniki. Tam je zabeleženih mnogo jobovskih dni, ki jih ima za seboj in o katerih je širši zunanji svet komaj kaj zvedel. Ne enkrat je bil v kritičnem položaju svojega ekonomskega obstanka, zlasti neposredno po vojni. In še veliko drugih vsakovrstnih preizkušenj, ob katerih so srca krvavela, je v njej zapisanih. Seveda ni bilo tudi brez jasnih, sončnih dni raznih ljubkih domačih praznikov, ob katerih je tudi ta na videz mrtvi dom oživel in se razživel.

Najzanimivejša pa je zgodovina duš rastočih v njem v bogopodobnost. Karmelski običaj je, da rast teh duš, potem ko jih je Bog odpoklical, obširneje v kroniki ovekovečijo. Sicer ni povest vsake tako dolga in

bogata, kot »Povest one duše«, lastni življenjepis Male Cvetke. Morda niti ne tako obširna in pestra, kot so M. pl. Waltendorfove iz karmelskih kronik. Dvoje jih je tudi iz kronike našega karmela, namreč obeh prvih prednic baronic Morsey-Picard. A vsaka teh povesti duš je povest zase, ki se je sicer odigrala v istem zunanjem okolišu, vsaj potem, ko so se karmelska vrata zaprla za njo, a je vendar od druge tako različna, kot so različna človeška in božja pota.

A niti prost vpogled v kronike karmelov še ne omogoča pravične ocene njihovega kulturnega pomena. Kdor bi jih hotel s tega stališča pravično oceniti, bi mu morali biti dostopni božji anali, božji letopisi človeške, zlasti pa cerkvene zgodovine. V njih je zapisano, po naših pojmih povedano, kako so karmeli s svojimi molitvami in žrtvovanjem oblikovali cerkveno zgodovino v splošnem in v dotičenem kraju posebej. Mi samo to vemo, da to skrito žrtvovanje rast kraljestva božjega med nami bolj pospešuje, kot kako hrupno javno delo, kateremu se od vseh strani slava poje.

Modri škof Missia, kot se navadno imenuje, je to dobro vedel. Zato je pred obnovitveno akcijo našega verskega življenja, ki jo je začel, hotel dobiti ženski karmel v svojo škofijo, ki naj bi to delo z molitvijo in tihimi, a pred Bogom tako glasnimi žrtvami, zalival, da bi zaželjen sad rodila. Tja se je v težkih in zamotanih zadevah še posebej obračal in priporočal za podvojeno molitev. Tako je delal tudi njegov prvi naslednik Dr. Jeglič. Enako dela njegov drugi naslednik Dr. Rožman. A šele ko nam bo odprta »knjiga življenja«, pod zaglavjem Slovenija, bomo spoznali ves versko-kulturni pomen našega karmela zanjo. S tega stališča je zlat jubilej našega karmela obenem narodni jubilej, katerega vsaj njegovi verski glasniki ne smejo prezreti.

Hvala in priznanje našemu karmelu na Selu za doprinešene žrtve, z željo, da bi z isto požrtvovalnostjo, kot doslej, še stoletja vršil med nami svoj vzvišeni in vspešni versko-kulturni apostolat.

J. MAGNUSSEN - P. MARKO, O. M. Cap.:

Življenje kapucinskega br. Jurija

(Nadaljevanje.)

Božji Zveličar bo prišel sodnji dan sodit vse ljudi, dobre in hudobne. Pravičnim bo rekel: Pridite blagoslovljeni mojega Očeta, prejmite kraljestvo, ki vam je pripravljeno. Zakaj lačen sem bil in ste mi dali jesti; v ječi sem bil in ste prišli k meni. Radi te božje obljube se je br. Jurij v svoji krščanski ljubezni potegoval tudi za obsojence. Ni se ustrašil truda, naj je bilo še tako malo upanja v posredovanju v korist bližnjemu. Njegov prijatelj Don Vincenc Cekini je služboval kot tajnik pri policijskem ravnatelju. Večkrat ga je prosil br. Jurij, naj posreduje v zadevi tega ali onega v preiskovanju nahajajočega se mladeniča ali moža.

Neki večer je prišla ob 10. uri neka revna gospa k Don Vincencu Cekini. Poslal jo je k njemu br. Jurij. V njegovem imenu ga zaprosi, naj se vendar še enkrat zadeva njenega moža, osumljenega tatvine, dobro preišče. In res, — četudi ni bilo upanja srečne rešitve, je vendar bila dokazana nedolžnost moža.

Plemenita gospa Dona Mirti Fakoneri pripoveduje to-le: »Pred 16. leti sem prvič spoznala br. Jurija. In to je bilo takrat, ko je obolel zelo ne-

varno moj mož Horacij. Najznamenitejši zdravniki so uporabljali vse svoje znanstvo in vedo, a niso mogli ozdraviti njegovih ran. Zelo smo bili vsi v družini v skrbeh, deloma radi njegovih bolečin, deloma radi naše prihodnosti. Ker je človeška pomoč odpovedala, smo se na višjo obrnili. — K nam so večkrat prihajali po zbirci živil kapucini, zlasti br. Feliks. Na poziv mojega moža smo ga vprašali, je-li v samostanu kak pobožen služabnik božji, kateremu bi se lahko priporočili v molitev. »Seveda ga imamo«, je odgovoril br. Feliks, »a je neprestano navezan na bolniško službo in strežbo pri sv. maši. Zato nikamor ne more zdoma.«

Nato smo ga vprašali za ime, češ drugo bomo že sami izposlovali. In zvedeli smo, da je ta služabnik božji br. Jurij. Izprosili smo mu dovoljenje, nas obiskati. Prišel je ob koncu septembra. Vsi smo ga zaupno obkročili. On pa je mirno z pobešenimi očmi stal kot bi bil nem — v naše začudenje. Še nujnejše mu pripovedujemo o načinu in izvoru bolezni, kako dolgo že traja in o bolečinah bolnikovih. Opozorili smo ga, kako rad bi še bolnik delal, a ne more, kar je celi družini v škodo.

Priporočili smo mu ga v pristrčno molitev. Vse je mirno poslušal še vedno z pobešenimi očmi. Končno čez $\frac{3}{4}$ ure je spregovoril in obljubil storiti, kar mu bo mogoče. Mi pa smo še dalje v njega silili, češ naj izprosi bolniku, da bo kmalu ozdravel. Br. Jurij odvrne: »Blažena Devica ga bo ozdravila.« »Pa kdaj?« ga vprašam.

»Ali boste smatrali za malenkost, ako bo ozdravljen ob koncu oktobra?« odvrne. Ta odgovor pa me ni pomiril. »Že dva meseca trpi in sedaj naj še en mesec čakamo?« On pa: »Ali hočete Bogu predpisovati, kdaj naj vas usliši? Bog podeli milosti, kadar in kakor on sklene.« Bolniku se ni prav nič zboljšalo stanje. A glej proti koncu oktobra je popolnoma ozdravel. Nihče ni vedel, kako se je to zgodilo.

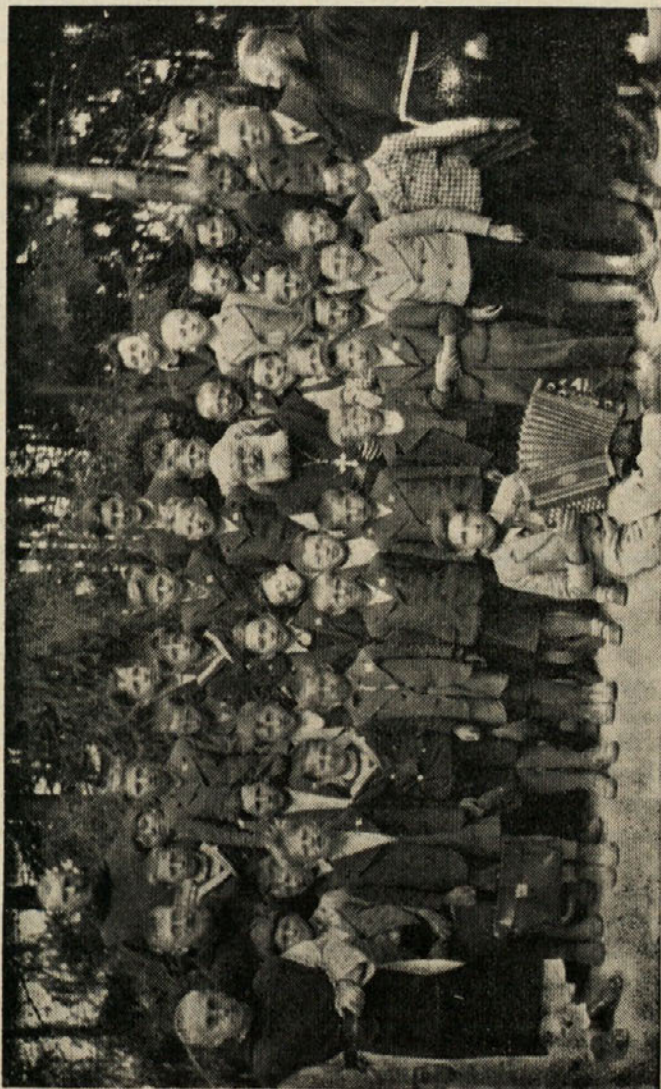
Trbovlje. Pri nas že dolgo časa zbiramo mladino pod prapor sv. Frančiška Asiškega. Ne bo dolgo, ko se bo slišalo: V Trbovljah so imeli slovesen sprejem križarjev in klaric. Z največjim veseljem in z nestrpnostjo pričakujemo tistega dneva. In potem bomo pokazali, kaj smo in koliko zmoremo. Vodi nas g. kaplan Kač.

Sevnica ob Savi. Iz našega kota bo nekaj prišlo in sicer prav v kratkem. Veste kaj? Na vse strani smo premišljevali, kakšno mladinsko organizacijo za otroke bi ustanovili. In prišli smo do sklepa: Nobene druge, kot križarje sv. Frančiška in male sestrice sv. Klare. Najbolj nam še ta

organizacija dopade in najbolj prikupljiva in privlačna je za naše male. Naj sv. Frančišek blagoslovi naše male in delo zanje!

Mali Križarji v Celju. Naša mlada organizacija prav lepo uspeva. Kot vidite na sliki, nas je že lepa armada. Začetkom meseca maja smo napravili izlet v Rajhenburg ob Savi, kjer smo si ogledali prelepo baziliko lurske Matere božje in znamenitosti samostana čč. oo. trapistov. S prijaznim mil. g. opatom smo se dali celo slikati.

Celjski križarji na izletu v Rajhenburgu.

Naš p. voditelj se zelo za nas briga, zato ga imamo vsi radi. Zdaj delamo na tem, da bo kar mogoče veliko fantkov dobilo nove križarske kroge, da bomo lahko tudi drugim pokazali, kakšni smo in kaj smo.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Bogoslovje — Ljubljana: Že 16 let obstoji v ljubljanskem škofijskem bogoslovju samostojna tretjeredna skuščina. Leta 1923 je bila ustanovljena. Lepo število duhovnikov je že v njej vpisanih. V nedeljo 30. aprila pa smo v imenik bogoslovne tretjeredne skupščine napisali 45 novih imen. P. Odilo je že nekajkrat prišel k nam in nam, mladim bogoslovcem, razlagal o veliki ustanovi tretjega reda sv. Frančiška. Sad teh predavanj je bil veličasten sprejem v bogoslovni kapeli. Z navdušenjem smo bogoslovci stopali pred oltar, da nas je Gospod oblekel novega človeka, ki je po Bogu ustvarjen v resnični pravičnosti in svetosti. Lepe slovesnosti ne bomo tako kmalu pozabili. V svojem sklepu bomo ostali stanovitni, da bomo enkrat dobri voditelji tretjega reda.

Pred sklepom šolskega leta bi radi v bogoslovju uredili zapisnik vseh duhovnikov tretjerednikov ljubljanske škofije. To bi bilo nam mladim bogoslovcem v veliko spodbudo, da bi videli, koliko duhovnikov stopa po stopinjah sv. Frančiška Asiškega, ki so ravno tako okrvavljene, kot Zve-ličarjeve.

Voditelj naše bogoslovne skupščine je naš spiritual dr. Kraljič. Dobivamo redno vesoljne odveze ter smo na vse tretjeredne odpustke sproti opozorjeni. Se bomo še kaj oglasili.

Škofja Loka: Veselo poročamo, da smo svoj novoletni sklep že izvršili. Sklenili smo namreč, kot je bilo v Cvetju že poročano, da bomo nabavili celo mašno in oltarno opremo za misijonarja v Bitolju, g. Alojzija Turka.

Najdragocenejši je bil gotični mašni plašč, ki je stal 2200 dinarjev. Nabavili smo g. misijonarju še tele stvari: nov kelih za 850 din., mašno knjigo 850 din in še vse drugo, kar je za sv. mašo potrebno. Vse skupaj je stalo 6800 dinarjev. Odzvale so se skoraj vse skupščine škofjeloškega okrožja s svojimi darovi in sicer takole: Sora 708 din., Žiri 320 din., Dražgoše 250 din., Šmartno pri Kranju III red 325 din., Marijina družba pa 224 din., Javorje 225 din., Trata 215 din., Poljane 180 din., Preska 118 din., Žabnica 105., Mavčiče 50 din. G. misijonar Turk se vsem darovalcem iskreno zahvaljuje.

Naj omenimo nekaj doživljajev iz misijonskega delovanja g. Turka, da boste tretjeredniki vedeli, za kako dobro stvar ste žrtvovali svoje prispevke.

Berite, kako je g. misijonar preživel božične praznike. Da prinese božičnega veselja v mnoga srca, se napoti že dan poprej na težko misijonsko pot. Kakih šest postaj se pelje z vlakom, potem naloži mašno obleko in vse, kar je potrebno za oltar, na kolo in hajdi! on seveda peš poleg kolesa, ker je tovor pretežak in pot preslaba. Nato peš proti grški meji. V prvem večjem selu se ustavi. Valandovo se mu pravi. Tu je krstil enega otroka in obiskal par bolnikov ter jih potolažil. Potem naprej! Ker mostu ni, mora gaziti vođo v mrzli zimi. Proti polnoči dospe do Dušanovca. A pri cerkvi sv. Petra in Pavla je vse tiho. Pošte niso dobili! Zato mora misijonar ljudi najprej zbuditi. V ledeno mrzli cerkvi je misijonar dalje časa spovedoval in opravil polnočno sv. mašo.

Po sv. maši hiti v drugo 36 km oddaljeno naselbino, kjer je opravil drugo božično mašo. Med potjo so ga pozdravljali psi in volkovi. A bil je preskrbljen z orožjem.

Do tretje sv. maše ima misijonar še 35 km. Čakali so ga verniki in že skoro obupavali, da ne bodo imeli na Božič sv. maše. A vendar so dočakali misijonarja!

Tretjeredniki imamo zavest, da smo naredili res nekaj dobrega, ko smo se zavzeli za svojega slovenskega misijonarja g. Turka.

Št. Janž na Peči: V tej fari je vzorno organiziran tretji red sv. Frančiška. To se vidi iz zapisnika, ki ga je sestavil in urejeval skozi 6 let g. župnik Weiss, ki je zdaj v Škalah. Ves zapisnik je rezdellil na 6 delov ali rubrik:

1. Imenik vseh tretjerednikov.
2. Imenik redovnega sveta — kateri in kdaj so bili izvoljeni. Navadno iz vsakega okoliša po eden.
3. Zapisnik sej redovnega predstojništva — o čem se je razpravljalo, kaj je treba za povzdigo tretjega reda, o razširjanju Cvetja in drugih časopisov.
4. Zapisnik mesečnih shodov — katera je bila tvarina govorov. Tudi vse duhovne vaje so zabeležene, kdo jih je vodil in o čem je govoril.
5. Zapisnik o vseh dohodkih in stroških: Koliko dohodkov je bilo, za kaj so bili uporabljeni: za cerkev, za siromašne tretjerednike. . .
6. Zadnja točka je: Statistika vsega leta:
  - a. Koliko moških, koliko žensk, koliko vseh skupaj.
  - b. Koliko novih udov je pristopilo v celem letu — moški, ženske.
  - c. Koliko smrtnih slučajev je bilo v skupščini in morebitni primeri izključitve.

Kako vzoren je ta zapisnik, je res najlepša kronika tretjeredne skupščine v župniji! Ko sem g. Weissa zato pohvalil, je rekel: »Ali v redu vse imeti, ali pa nič!« In prav ima! Tako naj bi bilo povsod, kjer je kanonično ustanovljena tretjeredna skupščina.

P. Ladislav Hazemali O. Cap.
Prov. komisar in viz. III. reda.

Kamnik: Prvo nedeljo meseca majnika so priredile postulantinje tukajšnjega III. reda izlet ali bolje romanje k svoji zaščitnici sv. Mali Tereziji na Selo pri Ljubljani. Udeleženk, učenk mekinjske meščanske šole z gdč. spremljevalko, je bilo 17. V Ljubljani jih je nad vse prijazno sprejela, spremljala in pogostila požrtvovalna gospa Mazovčeva s svojimi poštreljivimi gdč. hčerkami, izmed katerih je najstarejša že slušateljica medicine in predsednica Velikih Klar. Popoldne ob pol štirih smo imeli pobožnost pri čč. karmeličankah: nagovor, litanije in blagoslov z Najsvetjšim. — Naj bi ta poset pri Mali Tereziki na Selu bil za postulantinje nekaj binkoštni praznik, da bi namreč popolnoma spremenjene in še bolj vnete za sveto stvar preživele nadaljnje dni svojega življenja! Po Mali Tereziki, svoji zaščitnici, naj bi prišle k sv. očetu Frančišku in — razume se samo po sebi — h Gospodu Jezusu. Blagopokojni papež Pij XI., veliki častilec sv. Terezike, je tako pomenljivo postavil god Male Terezike tik pred praznikom sv. Frančiška, povdarjajoč s tem sorodnost obeh serafov ljubezni in močnih glasnikov nadzemskih vrednot.

V postulaturu pri III. redu bi radi sprejeli tudi dobre fante, da bi tako ustregli topli želji generalovi, ki v zadnji svoji okrožnici o III. redu odpira vrata tudi mladini v tretji red. sv. Frančiška.

Kamniška skupščina se namerava po svojih zastopnikih udeležiti tudi velikega tretjeredniškega tabora v Nazarjih, ki bo prvo nedeljo meseca junija.

P. S.

Na tretjeredni tabor v Nazarje!

Mnogo lepih in mičnih slovesnosti se je zadnja leta vršilo na prelepem, edinstvenem nazarskem griču. Zdaj pa pride na vrsto veliki tretjeredni tabor za vse okrožje. Prirediteljev obeta biti res nekaj posebnega. Meseca maja je bil pri nas p. Odilo, ki nas je za tabor navdušil, tako da smo vsi v ognju. Nazarski hrib bo 4. junija kot prekrasen šopek. Zato bomo skrbeli nazarski tretjeredniki. Ljudstva se obeta, da ne vemo, kam jih bomo spravili. Kogarkoli srečamo in s komurkoli govorimo, vsak pravi: v nedeljo 4. junija pridemo v Nazarje na tretjeredni tabor. Pomislite! Zvečer v soboto bodo imeli procesijo z bakljami. Ves nazarski hrib bo kot en sam velik kres, ki ga bomo zakurili otroci sv. Frančiška. Na pročelju starodavne nazarske cerkve bo po cerkveni slovesnosti v soboto zvečer uprizorjena prelepa verska igra iz turških časov. Nad 150 igralcev nastopi. Saj je oder velik dovolj!

Lavantinskega knezoškofa bo zastopal poseben odposlanec, ki bo imel pozno službo božjo na prostem. Večerno pridigo bo imel p. Hugo Dr. Bren, jutranjo pa g. prof. Miklavčič. Svetna govornika sta g. dr. Matija Lavrenčič iz Maribora in g. urednik France Terseglav.

Pri vseh slovesnostih bo ljudsko petje, ki se za njega v Nazarjih vneto pripravljajo. Posebnost ljudskega petja bo nova nazarska pesem, ki naj bo tu natiskana:

P. KRIZOSTOM:

1. Pred Teboj, Gospa nebeška, romar truden postoji. Tiho in zaupno-vdano verno prošnjo govori:	2. Varuj hmeljske nam nasade, čuvaj nam porast gozdov, roke nam ohranjaj zdrave, varuj naš domači krov. Nazarska Kraljica...

Odpev:

Nazarska Kraljica zla... prosimo Te vsi lepo, da odpreš nam rajska vrata, kadar boja konec bo.	3. Spremljaj splavarje na poti čez valove do morja in nazaj nam jih privedi, ker najlepše je doma. Nazarska Kraljica...
4. Duše naše blagoslovi in telesom daj moči, da veseli vsi in zdravi preživimo zemske dni. Nazarska Kraljica...	

V Nazarje se obetajo tudi tretjeredniki od drugod. Več avtobusov pride iz Kamnika. Kar čez hribe jo bodo pribrnili. Tudi Ljubljancani se pripravljajo. Najmanj za en velik avtobus jih bo. Posebno navdušeni pa so celjski tretjeredniki, ki na široko organizirajo za 4. junija izlet v Nazarje na tabor. Na svidenje v Nazarjih!

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Iz misijonskega dela FMM na Kitajskem

(Nadaljevanje.)

»Pred adventom bi rada še enkrat pisala, tudi morda ne bom več dolgo v nočni službi, pa hitro še porabim priliko, da skočim k svoji zlati mami in drugim mojim.

Da Vam hitro še o pošti omenim: mama, pa ne misli, da pisma in novice zahtevam; ne, samo da veste, kako pisma prihajajo: eno priporočeno je prišlo po pismu, v katerem sem Vam tožila radi pošte in potem še eno zakasnelo od praznika presv. Srca Jezusovega; mislim, da se je eno priporočeno zopet izgubilo. Pa naj bo, saj žrtev z veseljem sprejemem, bo pa vez ljubezni v Bogu tem močnejša; samo, da Vi moja pisma sprejemate, to je dobro.

Letni izpit kitajščine je že pri kraju; posebno lahek ni bil, čeprav nisem izgubila nobenega prostega trenutka ponoči za študij. Radi spričevala mi je zase pač vseeno, samo predobrim predstojnikom bi se rada izkazala hvaležno in jim veselje naredila. Če bo pa malo ponižanja prišlo, ga bom pa tudi hvaležno sprejela.

Nočno službo še nadaljujem in ko bi pokorščina ne zahtevala drugače, bi jo hotela vedno nadaljevati. Pa se bo najbrž treba kmalu spet odpovedati, ker sem preveč srečna v tem, da se smem dati, delati, se truditi, in me toliko stane študij brez pravega dela in vpliva na duše, ki jim lahko že o Bogu govorim. Nič ne dé, ljubezni ne sme biti nič pretežko: milost in Vaša, Tvoja, moja mama, molitev mi bo pomagala z odprtimi rokami.

Še nekaj naj Vam povem o svoji sreči.

Pred 10 dnevi je prišla v bolnišnico mlada 21 letna gospa, Evropejka, šele tri leta poročena. Bila je bogata in imela vsega, kar si je sama pozelela; tudi moža, ki jo je res zelo ljubil: pa ji je enega manjkalo, zdravlja. Pravkar je prišla iz Japonske, kjer se je zdravila. V treh letih, kar sta poročena, jo je mož vodil po Egiptu, povsod po Evropi je bila, samo da bi našla zdravlje. Uboga revica je rekla, da kljub vsemu razkošju od življenja ni užila drugega kot tri leta moževe resnične ljubezni. Mož je Egipčan in misijonski škof ga je pred 10 leti pridobil, da je prestopil v katoliško Cerkv. Oba sta bila v I. razredu bolnišnice, dokler ju nalezljiva bolezen ni razdružila. Spočetka so mislili, da ima samo rdečico, pa se je kmalu pokazala strašna resnica: uboga revo so po vsem telesu pokrile črne koze. O, zlata

mama, in jaz sem bila tako srečna, da sem ji smela streči vse noči. Da ne bi okužila drugih, so me cepili in potem vso noč nisem smela zapustiti sobe. Prvič je bilo, ko sem se smela dati in izpostaviti svoje življenje v delu ljubezni, in jaz v svoji sreči ne bi hotela zamenjati z nikomur. — Od vsega revici ni ostalo drugega: kruto ločena od vseh se me je oklepala proseč, naj je ne zapustim. S koliko ljubeznijo bi ji rada lajšala trpljenje toda storiti nisem mogla drugega, kot da sem ji hladila izsušene ustnice in oči, jo premikala v postelji in ji popravljala blazine, na katerih je počivala. O, preje tako mlada, sveža, lepa, zdaj pa ni ne na obrazu, ne na ostalem telesu niti delca, ki bi ga ne pokrivale ostudne črne kože! Pa je našla tolažbo. Saj preje ni mnogo izvrševala svojih verskih dolžnosti, samo ljubezen in zaupanje v presv. Srce Jezusovo ji je bilo globoko ukoreninjeno. S tem sem pričela, o tem govorila, potem sem ji dala križ, ki so ga do zadnjega neprestano iskale in oklepale utrujene roke. Z njo in namestu nje sem molila: ni mogla več premikati ustnic, toda zavest je ohranila do zadnjega. Zadnjo noč, predvčerajšnjim je bilo, sem ji ob 2 zopet dala poljubiti Križanega in z vsem naporom je še v presledkih zmogla: »Mon-Jésus, je-vous-aime!« (Moj Jezus, ljubim Te!) Potem je še razumela vzdihljaje, ki sem ji jih ponavljala. Ob 5 je skušala še narediti znamenje sv. križa, pa sem ga jaz, ker ga sama ni zmogla; in je tako vdano potrdila, ko sem molila, da sprejme z ljubeznijo še vse trenutke trpljenja, ki ga ji je božja Ljubezen določila, da jo v ljubezni očisti. Ob 7. sem jo morala zapustiti, ob 9. pa je čisto mirno — odhitela. Kar hudo mi je bilo, saj bi še tako rada stregla ubogi trpinko, in če bi mogla, o kako rada bi dala svoje življenje mesto nje. Pa je bolje tako: ona se je v tej kužni bolezni očistila in našla srečo, jaz pa tudi še ne smem oditi, ker sem misijonarka in sem za duše še premalo trpela in se žrtvovala.

O Bog, kaj je vendar človeško življenje, kje je sreča svetih ljudi in kako jaz ljubim svoj poklic!

* *

Včerajšno noč je zopet ena duša odhitela v domovino. Kitajec je. Vse njegovo življenje je bilo eno samo trpljenje; zdaj je umrl za rakom v vratu, veliko gnilo rano je imel. Tovarišica sosestra ga je pred kratkim poučila v veri, ki jo je s toliko hvaležnostjo sprejel, ga krstila in vsako noč sva ga še poučevali in utrjevali. Kako je zatrjeval, da rad umrje, ker bo šel v nebesa in tam gledal in ljubil Boga. Pol ure pred smrtjo sva mu še govorili; ko sva se pozneje vrnili, je že odšel. Novoočiščena duša je hitela v nebo, telo sva pa skupno z našim nočnim strežnikom zavili v rjuho in z nosilnicami prenesli v mrtvašnico.

Ko bi mi pred leti kdo govoril, kakšna dela bom opravljala, bi morda malo preplašeno gledala, zdaj je pa v vsem tem moja velika sreča.

Zdaj čuvam težko operirano gospo Belgijko, poročeno s kitajskim diplomatom, poganom, ki že dolga, dolga leta ne vé več, v kateri veri je bila rojena in vzgojena. Ko bi jo bilo mogoče rešiti za Boga. Toda dozdej ubožici še ni bilo mogoče priti do živega.

Glejte, tako potekajo dnevi Vaše misijonarke ob gledanju telesnega in duševnega siromaštva, in jaz ne prosim drugega kot Vaše molitve, da bi bila, čeprav nevredna, zvesta svoji nalogi, da bi ne oklevala pred nečemer, kar bi bilo v dobro in v rešitev duš. Saj se zavedam vse svoje slabosti in revščine, pa če sem poklicana biti nevredno orodje božje, potem moram in hočem z božjo pomočjo storiti, kolikor je meni odločeno.«

(Dalje prihodnjic.)

Resolucije misijonskega tečaja bogoslovcev v Sarajevem

Na misijonskem bogoslovskem tečaju v Sarajevu zbrani hrvatski in slovenski bogoslovci se ob pogledu na misijonsko delo v naši domovini in v želji, da to delo čim bolj oživi, obračamo ob tej priliki na vso katoliško javnost, naj bolj odpre srce misijonom.

Prosimo vsa hrvatska in slovenska bratska društva, da osnujejo, oziroma preosnujejo svoje misijonske odseke pod vodstvom »Unionis Cleri Missionariae« in da se z odobritvijo cerkvenih in semenških predstojnikov stavijo na razpolago škofijskim odborom »DŠV« ter da prevzamejo za posamezne škofije ali cerkvene pokrajine vlogo misijonskih pisarn z namenom, da se čim uspešneje razširi misijonska misel po katoliškem tisku in čim bolj tehnično organizira delo za misijone.

Pozivamo vse hrvatske in slovenske katoliške liste in časopise, da čim sistematičneje in s čim večjo ljubeznijo spremljajo razvoj katoliških misijonov po svetu in podprejo naša prizadevanja doma. Zlasti bi bilo potrebno, da katoliški tisk vsako leto izvede učinkovito propagando za kolikor mogoče velik praktični uspeh misijonske nedelje. Kjer je le mogoče, naj katoliški listi, namenjeni predvsem vernikom in mladini, uvidevajo stalno misijonsko rubriko.

Obračamo se na vsa naša društva **KA**, da po svoji katoliški in društveni dolžnosti med seboj in v svoji okolici delajo za čim večji procvit misijonov. Naj jim molitev za misijone preide v »sveto navado« in vsako ugodno priliko naj uporabijo, da pridobe svojo okolico za materialno pomoč misijonom, saj je to vprav apostolat **KA**. Prosimo jih, naj bodo močno zaledje, na katerega se moremo vedno in v vsakem primeru zanesti.

Prosimo duhovščino v pastirstvu in ono, ki deluje v šoli, naj med ljudstvom, mladino in v društvih vzbudi smisel za gorečo Gospodovo željo, »da bi bili vsi eno« (Jan 17, 21). Prižnica, društva, šola, spovednica — vse to so plodna polja, iz katerih bo vsejano seme misijonske misli pognalo stoteren sad.

Končno se obračamo na vse katoliške zavode, šole, požrtvovalne posameznike ter na vse katoličane, naj uvidijo ogromne potrebe misijonov. Naj jim po svoji moči pomagajo moralno in materialno! Mi, hrvatski in slovenski bogoslovci, smo jim preko svojih misijonskih odsekov vedno na razpolago. »Ne sramujte se prosjačiti zaradi Kristusa in za rešitev duš!« nas hrabri Kristusov namestnik.

Katoličani! »Čas je, da od spanja vstanemo«, nam kliče apostol narodov.

V Sarajevu, 14. aprila 1939.

Bogoslovci-tečajniki.

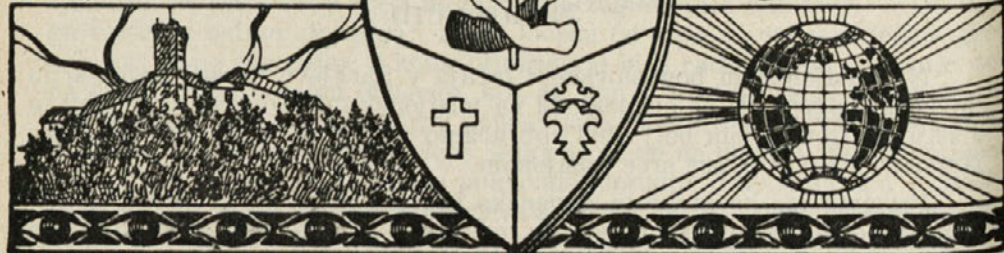

Zahvala:

Prisrčna zahvala M. Lurški in sv. Jožefu za ozdravljenje, in sv. Antonu za večkratno pomoč, zlasti v važni sodni razpravi.

V. Koprive, Artiče.

P. HUGO:

A) SPLOŠNI

Kristusova trnjeva krona

Trnjevo krono, s katero je bil Kristus kronan, je francoski kralj sv. Ludvik s križarskih vojsk prinesel v Francijo, kjer so jo ves čas skrbno hranili in v posebni kapeli v veliki časti imeli. Letos je tega 700 let. Ta jubilej bodo prve dni julija slovesno proslavili. Med posebno javno slovesnostjo jo bo v procesiji nosil na glavi pariški nadškof-kardinal Verdier.

Nagrobnik Pija XI.

Rajnemu papežu Piju XI. bodo v kriпти bazilike sv. Petra postavili njegaj vreden nagrobni spomenik. Po stari navadi imajo za to skrbeti oni kardinali, katere je umrlj papež imenoval. Vsak mora šteti v ta namen 10.000 lir. Ker je večina kardinalov imenovanih od Pija XI., mu bodo lahko postavili krasen spomenik. Se razume, da bo tudi prvovrstno umetniško delo, za katero bo treba nekaj časa.

Nazaj k praktičnemu krščanstvu

Bivši francoski premier, večkratni minister in sploh vodilna politična osebnost Francije, Andrej Tardieu, se je obenem s svojo soprogo vrnil k praktičnemu krščanstvu. Dolga desetletja sta bila moderna pogana, samo pri državi registrirana kot zakonska. Za svojo »zakonsko« 40 letnico sta bila nedavno v domačem kraju poročena. In zdaj, kot poročaj moj ameriški vir »Nove-

na Notes,« hodita dnevno k sv. obhajilu.

Tehnika v božji službi.

Svetovno znani »leteči misijonar« P. Pavel Schulte, O. M. I., ki točasno s svojim letalom misijonari po arktičnih krajih večnega ledu, je že marsikaki misijonski moči otel življenje. Na tisoče milj daleč je letel z njo v bolnišnico, kjer so jo rešili. Zdaj je nekaj novega zamislil. Zrakoplov s kapelo. Z njim bo obiskoval tako raztresene ovčice, jim v svojem zrakoplovu maševal, jih ver-
sko pokrepčal in odletel dalje.

Tipkarice dobe svojo patrono.

V Budapešti so otvorili škofijski proces, da se S. Marijo Margareto Bogner proglasi za blaženo. Po prvotnem poklicu je bila tipkarica v neki tovarni. Nihče, niti lastna mati, ni vedel za njeno globoko v Boga zasidrano življenje. Že takrat je bila prava mistična duša, docela v Boga pogreznjena. Hotela je stopiti v karmel. Ko so jo radi bolehnosti tam odklonile, je potrkala pri Angleških gospodičnah. Prav tako zastonj. Končno so jo sprejele sestre Marijinega obiskanja. Kmalu po napravljenih večnih oblubah je umrla l. 1933.

Zakaj ne rajši katoliška redovnica?

Iz Peipinga poročajo, da se je idealna kitajska deklet boljše družine odločila, da hoče v samostan budistovskih redovnic. A katoliška služkinja družine ji je dejala: »Zakaj bi

ne postala rajši katoliška redovnica?« Takoj je bila pripravljena se z njimi seznaniti. Služkinja jo je privedla v samostan katoliških usmiljenih sester. Domala štiri leta je proučevala katoliško redovno življenje v živi sliki. Tako jo je očaralo, da je prestopila v katoliško vero in nedavno postala usmiljenka.

Je samo v Sovjetiji mogoče.

Pobožen Rus Tihomirov si je domotožje po nekdanjih lepih verskih slovesnostih na ta način tešil, da je na radiu poslušal verske programe iz inozemstva. Ker je znal samo ruski, besedila sicer ni razumel, a se je že ob samih zvokih cerkvene glasbe naslajal. Pa so državne oblasti zvochale kaj poslušala. Nič mu ni pomagalo zagovor, da ne razume besedila. Za eno leto in pol so ga radi tega poslali v ječo. Da, kaj takega je samo v Sovjetiji mogoče.

B) REDOVNI

Naši letošnji jubilarji.

P. Ananija Vračko bo 21. dec. obhajal svojo zlato mašo. PP. Dr. Angelik Tominec, župni upravitelj Marijinega Oznanjenja v Ljubljani in Gabrijel Planinšek, gvardijan v Mariboru, bosta obhajala svoj srebrni mašniški jubilej. Prvi 16. jul., drugi 6. okt. Šestdesetletnico rojstva bota obhajala: P. Benvenut Winkler, kaplan in kaznilniški kurat v Ljubljani 17. jul., P. Dominik Nabernik, kaplan v Mariboru pa 17. nov. Srebrni redovni jubilej bota proslavila: P. Krizostom Sekovanič, urednik »Lučke« ter gvardijan in definator v Ljubljani 24. avg. in P. Odilo Hajnšek, prov. komisar III. reda in urednik »Cvetja« 7. sept. Vsem in vsakemu ob svojem času: Na mnoga leta!

Stanje frančiškanskih misijonov

Najnovejša statistika frančiškanskih misijonov izkazuje: 86 misijonov, to je misijonovskih okrožij, ne misijonovskih postaj. 4154 misijonar-

jev. 5338 frančiškanskih sester misijonark. 223.727 katehumenov, ki jih pripravljajo za sv. krst. 21.880 krstov odraslih v pretečenem letu. 162.190 krstov otrok v istem času. 59.369 krstov ob smrtni uri lansko leto. 6.114 misijonovskih zgradb. 1.336 semenišnikov. 6.216 raznih šol. 331.065 gojencev in gojenk v njih. 24 misijonovskih tiskarn. 75 bolnišnic. 205 lekarn. 5.062.784 bolnikov ki so se zdravili v bolnišnicah. Umrlo je pretečeno leto 17 misijonarjev, eden je utonil, dva sta bila od Japoncev, dva pa od Kitajcev ubita. Iz misijona se je vrnilo, ali prešlo v druge misijone 54 misijonarjev. Nanovo jih je šlo v misijone 156.

»Serafinsko delo usmiljenja«

Tako se imenuje dobrodelna organizacija nemških kapucinov, ki je pred kratkim na slovi bavorski božji poti Altoeting, tudi v kapucinski oskrbi, proslavila zlati jubilej svojega obstanka. Njen ustanovitelj je kapucinski P. Ciprijan Froehlich. Točasno ima 20 samostojnih podružnic in prav toliko velikih sirotišč. Ves čas svojega obstoja je 100.000 sirot sprejela v svoje okrilje. Ustanovitelj je bil sam sirota brez staršev. In ker drugim ni privoščil grenkega kruha sirot, je zamislil to »Serafinsko delo usmiljenja«.

Advokatu Brezmadežne v počast

Janez Duns Skot, največji duh frančiškanskega reda in najduhovitejši advokat Brezmadežne, oz. tega njenega najlepšega bisera, počiva v nekdanji frančiškanski cerkvi v Kolinu. Cerkev je sicer sama na sebi lepa stavba in Duns Scotov grob zadaj za velikim oltarjem veličasten. Toda oboje je bilo že precej zanemarjeno. Zdaj bodo pa cerkev zunaj in znotraj temeljito prenovili, za kar bo treba nekaj let. Saj so redke cerkve, v katerih bi, kakor v tej, počivala kar dva resna kandidata za oltar. Janez Duns Skot in Adolf Kolping, znan kot »oče vajencev«.

Smrt znamenitega tretjerednika.

V Buenos Aires, prestolici Argentini je umrl Dr. Peter Oleachea y Alcorta. Kot pravni izvedenec je užival v učenih krogih velik ugled. Obenem je bil biser državnega uradništva, na katerega je vse s spoštovanjem zrlo. Hkrati je bil globoko veren in otroško pobožen. Dolga leta je bil dika tamkajšne skupščine in apostolski sindik ondotnih frančiškanov, katerim je bil posebno naklonjen.

Samostan pogorel.

V New Yorku je zgorel frančiškanski samostan sv. Antona, tamkajšne italijanske provincije Brezmadežne. Ker je požar izbruhnil v zgodnjih jutranjih urah, ko je bilo še vse v njem pri počitku, je ogenj zahteval tudi človeške žrtve. Brat kuhar in njegov pomočnik laik sta zgorela. Neki mlad pater je dobil take opekline, da je v bolnišnici podlegel. Drugi so se v zadnjem trenutku rešili golo življenje. Vse drugo so povžili plameni.

Dve serafinski kandidatici za oltar.

Najresnejši serafinski kandidatici za oltar sta točasno tretjerednica Henrika Dominici in klarisa Marija Celina. Slednja ima po svetu že veliko častilcev. Je nekaka serafinska Mala Cvetka znana kot »svetnica vonjave«. Rojena je bila 1878 v Nojalsu v južni Franciji. Po premaganih velikih težavah so jo sprejele klarise v Bordeaux. Vsa hvaležna za to milost je Mariji obljubila, da hoče biti ponižna vijolica in snežna lilija. Toda par dni po preobleki je zbolela in po štiriletnem vdanem trpljenju komaj 19 letna izhivala. Njen proces za proglasitev blaženim hitro napreduje, ker od vseh strani poročajo o neštetih čudovitih uslišanjih.

Še protestanti ga časte

Našega sv. očeta Frančiška namreč. Oni načelno ne poznajo češčenja

svetnikov. A Frančišek je zanje izjema. Posebno angleška episkopalna cerkev se ogreva za njegovo češčenje. Nedolgo tega so mu v West-Vickamu pozidali cerkev. In sam primas anglikanske cerkve, canterburški nadškof, jo je prišel posvetiti.

Ameriške Brezje.

Naše ameriške Brezje, čeprav ameriške, so bile v primeri z našimi zelo skromne. Oboje, cerkva in samostan, sta bila lesena. Kljub temu jih je ljudstvo vzljubilo in ob raznih prilikah rado prihajalo tja. Naših tamkajšnjih sobratov in dobrega ljudstva srčna želja je že v začetku in vsa poznejša leta bila, čim prej kaj lepšega in trajnejšega postaviti. Toda boljši časi, na katere so računali, se kar niso hoteli povrniti. Nasprotno, leto za letom so se slabšali. Končno, za petnajstletnico, so se kljub slabim razmeram ojunčili in sklenili: Ali zdaj ali nikoli! In izkazalo se je, kar pravi pregovor: Kjer je volja, je tudi pot! Vsi, ki jim je Marija Pomagaj še draga, so se strnili ter odprli srca in roke. Po par mesecih živahne kampanje ali agitacije, so 12. apr. podpisali pogodbo in takoj nato je stopil gradbeni aparat v akcijo. Slovesen blagoslov ogelnega kamna je bil na ameriški državni praznik »kinčanja grobov« 30. maja. Zanimivo je, čeprav le slučajno, da je letos 50 letnica, ko so začeli zidati nov Marijin dom na naših Brezjah. Dne 9. okt. 1889 je bil blagoslovljen ogelni kamen. Za ta zlat jubilej je bil tedaj blagoslovljen ogelni kamen njene ameriške podružnice. Naj Marija še nadalje z blagoslovom spremlja svoje ameriške Brezje.

Spomenik frančiškanskemu bratu

Irci so v Raphoe postavili spomenik frančiškanskemu bratu Mihaelu O' Clery. Živel je v 16 stoletju. Njegova zasluga je, da je spisal obširno zgodovino irskih kraljev, junakov in svetnikov. Tedaj nekaj naš Valvazor. To njegovo delo je zato

tolikega pomena, keč je pri tem rabil najstarejše domače viře, o katerih zdaj ni več duha ne sluha. V kravi dobi Irske pod Cromwelom, so bili ti neprecenljivi viri uničeni. Kar

se je ohranilo, se je edino v zgodovini tega frančiškanskega brata ohranilo, ki je bila takrat že precej razširjena in ni bilo moč vseh izvodov uničiti.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† Franc Tepina. Šmartno pri Kranju. — Če kdo zasluži spomin v »Cvetju«, ga je zaslužil Franc Tepina, ljubitelj, širitelj in marljivi bralec njegov. Mnogim ubogim je »Cvetje« plačeval, mnogim ga dajal brati.

Rajni France je znal vsepovsod braniti katoliško in slovensko stvar. Bil pa je tudi goreč tretjerednik.

Ko je p. vizitator iz Škofje Loke obiskal (16. 4.) najmočnejšo in najboljšo skupščino svojega okrožja, mu je od vseh strani prihitelo na ušesa: »Očeta smo izgubili«, tako so »ivkali« ubogi za pokojnim.

Rajni Tepina Franc je bil trgovec, pek, gostilničar in posestnik v Šmartnem pri Kranju. A kot III. rednik je bil mož molitve in vendar nikak posebnež ali prenapetež, mož, ki je znal dati svoji družini za kraljico: ljubezen do Boga in do bližnjega.

Dragi France! Možem in fantom si zapustil edinstven vzgled molitve. Kadar je zjutraj ali opoldne ali zvečer zazvonilo, si Ti - zaposlen v trgovini ali pekariji ali gostilni - zbral vso 6 člansko družino in si ji molil naprej: Angelovo pozdravljenje in k svojemu patronu. Vsak petek si ob 3. uri popoldne - ob klicu zvona iz šmartenske podružnice - zbral vso ljubo družino in ste molili žalostni rožni venec. Gotovo ni bila zastonj Tvoja vsakoletna devetdnevnica, ki si jo opravljal v čast sv. Frančišku pred 4. okt. Vsaki dan si hitel v kapelico Svojega patrona, kjer se je opravila sv. maša. Pri sv. maši si bil vsaki dan in tudi pri sv. obhajilu. Na to se nisi oziral, kaj pravijo ljudje.

Da pa ni bilo dolgočasno v Tvoji gostilni, se vidi iz tega, ker so vedeli vsi daleč na okrog za njo in jo radi obiskovali, ne toliko radi vsestranske postrežbe, marveč radi tvoje prijetne družbe. Še eno Ti je v čast: V Tvoji gostilni se ni smelo nikdar grdo govoriti ali preklinjati. Tudi to Ti je v čast: kadar je bila v farni cerkvi služba božja, si povabil vse pivce in odjemalce v trgovini, v cerkev. Tedaj si navadno sam trgovino in gostilno zapiral.

Zdaj si vesel, ko si iz pekarnе mnogim ubogim domov pošiljal kruh — zastonj. Zdaj si vesel, ko nisi nobenega ubožca odslovil. Postregel si ali osebno ali po dobri ženi ali s toplo jedjo ali s čemurkoli, a dodal si še prijazno besedo; le včasih si opomnil ubožca na cerkev in na versko dolžnost. Zdaj si vesel, ko nisi nikdar dejal: ne, če so te revni prosili za botra. Nivem Ti para med slovenskimi možmi, ko si bil 142 otrokom krstni in 28 otrokom birmanski boter. Vedel si, kaj se pravi: ubogim otrokom biti boter.

Denarja nisi zapustil, Tvoje bogastvo je bilo na stotine revežev in ubogih otrok daleč na okrog, ki kličejo: »Očeta smo zgubili«. Ko se je Tvoja žalostna žena od Tebe poslavljal, »Ti je dejala: »France, česa še želiš?« Si ji šepetal Tvojemu srcu primerno oporoko: »da se bo molilo v družini, kakor sem vpeljal. Na svidenje pri Jezusu . . . !«

France! Tvoja dela Ti slede. Vsi Te ohranimo v pobožnem spominu.

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenjje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovorjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko pre-skrbljen!«

G l a v n i p o g o j i za vpis v ta odsek. so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;

2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-brote bližnjega;

3. ne sme biti star 40 let;

4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega poja-snila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Francišksanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.«

Zapisnik o četrtem občnem zboru Stavbne zadruga »Mirni dom« v Ljubljani r. z. z o. z., dne 7. maja 1939 ob 5 uri popoldne v Francišksanski dvorani.

D n e v n i r e d : 1.) Poročilo načelstva in nadzorstva. — 2.) Odobri-tev računskega zaključka za l. 1938. — 3.) Poročilo o izvršeni reviziji. — 4.) Spremenba pravil. — 5.) Slučajnosti.

Predseduje g. Tominec Vladimir.

Predsednik otvarja ob 17 uri 15 minut četrti občni zbor Stavbne za-druge in pozdravlja vse navzoče. Ugotavlja, da je bil občni zbor pravilno sklican in sicer pismeno, tako, da je preteklo med dnevom dostave vabil in današnjim občnim zborom osem dni. Prav tako je bila objava tudi v maj-ski številki Cvetja z vrtov sv. Frančiška. Nadalje ugotavlja, da ima za-druga 113 vplačanih deležev, od katerih je danes navzočih — po deležih šteto — 51 deležev in je tedaj občni zbor sklepčen. Preden se preide na dnevni red, se določi za zapisnikarja g. Toroš Franca, za overovatelje za-pisnika pa gg. Kocmur Alojzija in Vode Francko. Predlog je soglasno sprejet.

V imenu načelstva poroča g. Vladimir Tominec in sicer:

Od lanskega zbora, ki smo ga imeli dne 22. maja 1938 se pravzaprav ni zgodilo dosti važnega. Po dveh letih je izvršila Zadruga zveza v Ljub-

ljani revizijo naše zadruga ter je z dopisom z dne 6. aprila t. l. naročila, da se mora revizijsko poročilo prebrati na občnem zboru. To revizijsko poročilo je zelo izčrpno in vsebuje vse postavke bilance in se glasi:

Po nalogu Zadrुžne zveze v Ljubljani sem podpisani izvršil dne 27. februarja 1939 pri:

Stavbni zadrugi »Mirni dom« v Ljubljani registrovani zadrugi z omejeno zavezo, redno, napovedano revizijo in sledeče ugotovil:

Zadruga je bila vpisana v zadrुžni register dne 10. septembra 1934. Finančna oblast ji na podlagi njenih pravil priznava davčne in taksne olajšave.

Zadnjo revizijo je izvršil pri zadrugi dne 18. in 19. decembra g. Ignacij Tirš. Neupoštevani sta ostali naročili glede ločitve knjigovodskih in blagajniških poslov ter glede delovanja nadzorstva.

Članski imenik izkazuje 94 članov. Doslej so odpadli 3 člani, pristopilo pa je po zadnji reviziji 5 članov. Pristopne izjave so v redu. Deleži po 10.— din so vplačani. Za obveznosti zadruga jamčijo člani s dvakratnim zneskom svojih deležev.

Volitve načelstva in nadzorstva so se vršile po določbah pravil. V načelstvu so sledeči člani: načelnik g. Vladimir Tominec (višji uradnik drž. žel.), odborniki: Ivan Avsenek (industrijalec), Bogo Pleničar (tajnik Zadrुžne gosp. banke), Franc Toroš (višji carinski uradnik v pok.), Vojteh Hybašek (profesor). Vsi so registrirani. V nadzorstvu so člani: Karel Gruber (šef krajevne kontrole v pok.), Joško Zabret (indrustijalec), Rafael Ogrin (inspek. drž. žel.), Edvin Pleničar (državni uradnik) in Ivan Černič (zavarovalni zastopnik).

Načelstvo je imelo po zadnji reviziji samo dve seji, nadzorstvo nobene.

Občne zборе je imela zadruga dne 29. marca 1936, 20. junija 1937 in 22. maja 1938. Bili so po določbah pravil razglašeni in so se glasom zapisnikov pravilno izvršili.

Po svojih pravilih ima zadruga namen, da v izvrševanju dela ljubezni in krščanskega usmiljenja preskrbuje svojim članom cenena in zdrava stanovanja s tem, da zida ali nakupuje hiše, ki jih potem članom prodaja ali prepušča v najem oziroma jim oddaja v njih posamezne prostore. Dejansko izvršuje te naloge Podporni odsek III. reda sv. Frančiška, dočim zadruga le upravlja njegovo premoženje. Tak način delovanja zadruga ni v skladu z zahtevami zakona o gospodarskih zadrugah z dne 11. septembra 1937 (skupno opravljanje poslov po načelu vzajemne pomoči članov.) L. 1936 je zadruga prevzela v upravo od Podpornega odseka zemljišče pri sv. Krištofu v izmeri 2.103 m² in dom sv. Frančiška v Šiški, Černetova ulica 17. Zemljišče pri sv. Krištofu je bilo prodano l. 1936 tako, da ni bilo zgube in tudi ne dobička. Težkoče so z domom v Šiški. Zgradil se je z prispevki tretjerednic, ki so si s temi prispevki zasigurale v domu brezplačno stanovanje. Tačas stanuje v domu čez 40 takih članic, nekatere pa že komaj čakajo na izpraznitev stanovanj. V pritličju je nekaj lokalov oddanih 4 drugim strankam proti skupnemu mesečnemu plačilu v znesku din 620. Ena trgovka je bila ob reviziji z najemnino v zaostanku za 6 mesecev.

(Dalje prihodnjic.)

Nove knjige

Janez Veider: Sveta Ema. Str. 215. 60 slik Misijonska tiskarna Groblje — Domžale. Cena: broširana 10 din, vezana 15 din. — Pokojni sv. oče Pij XI. je 5. januarja 1938 potrdil češčenje bl. kneginje Eme in ji s tem dal naslov svetnice. Slovenci smo dobili svojo prvo svetnico. Preč g. župnik Janez Veider je spisal prvo izčrpno knjigo v slovenskem jeziku o življenju nove svetnice. Izluščil je iz venca legend, ki ga je verno ljudstvo skozi stoletja o sv. Emi spletalo zgodovinsko jedro, ki ga je povezal z zgodovinskimi podatki starih listin in nam tako podal v njem resnični svetniški lik. V posameznih poglavjih nam skuša najprej podati zgodovinsko resnico, nato pa naveže legendo, lepo razsvetljuje takratno dobo in razodeva resničen značaj svetniške kneginje. Bog je tako čudovito vodil njeno življenje, da je vzor vsemu ženskemu svetu. Je vzor dekliške čistosti, zvestobe žene, materinske skrbnosti, vzgojiteljske vestnosti, v trpljenju preizkušene bogovdane in v popolni odpovedi vsega posvetnega Bogu posvečene redovnice benediktinke. V posebnem poglavju nam pisatelj odkriva njeno doslej neznano socialno delovanje. Bila je mati svojih podložnih, zagovornica zatiranih, tolažnica in pomočnica ubogih sirot. Obširno popisuje tudi njeno češčenje med Slovenci skozi ono stoletje. Božja previdnost je o tem, da je določila naše dni za čas njene svetniške slave, hotela, da bi se v naši dobi poživilo njeno češčenje in da bi njen duh pravičnosti in ljubezni prešinil naša srca. Zato berite z veseljem novo knjigo!
P.M.V.

Dr. Franc Grivec: »Slovenski knez Kocelj.« Pisatelj tega dela, je s svojimi novimi dognanji o svetem Cirilu in Metodu vzbudil pozornost vsega znanstvenega sveta. Po natančnih preiskavah staroslovenskih virov o slovanskih apostolih je odkril njuno posebno tesno in prisrčno zvezo tega kneza z apostolskim in književnim delom slovanskih apostolov. Vse preveč skriti slovenski knez se pojavlja v jasnejši luči, vstaja njegova celotna zgodovinska podoba. Lik tega slovenskega kneza Koclja, ki nam je bil doslej blede, nedoločna senca iz neke sive davnine, je izklesan s tako zgodovinsko prepričevalnostjo, da ne bo nikoli izginil iz naše narodne zavesti, marveč jo bo vedno na novo krepil in podžigal. Dr. Grivčeva knjiga spada v vsako zavedno slovensko hišo, v vsako slovensko šolo in javno knjižnico. Knjigo je založila Jugoslovanska knjigarna v zbirki »Kosmos«, obsega okrog 260 strani in je opremljena s številnimi inicialkami in vinjetami akad. slikarja Slavka Pengova.

Ivan Vazov: »Pod jarmom I.« Založila Jugosl. knjigarna v »Ljudski knjižnici«. Knjiga obsega 300 strani. — S tem romanom se bo slovensko občinstvo seznanilo z delom enega največjih bolgarskih pisateljev — Ivana Vazova. Je to poleg nekaterih klasičnih novel in črtic nedvomno njegovo najpomembnejše delo v prozi. V njem opisuje ponesrečeno vstajo leta 1876., ki jo je sam doživel. Ni se omejil toliko na opisovanje vstaje same na sebi, večina romana nam slika življenje bolgarske raje pod turškim jarmom, priprave vstaje, ki je združila vse, kar je bilo bolgarskega, mlado in staro, bogate in revne, preproste in izobražene, prav z malimi izjemami narodnih izdajalcev. Doba, ko se še nikoli prej ni tako visoko dvignil bolgarski duh in se najbrž ne bo nikoli več, kot pravi Vazov. Roman je veren dokument bolgarskega življenja in trpljenja v tisti dobi, hkrati pa ima visoko umetniško vrednost. Delo je mojstersko presadil v slovenščino naš priznani pisatelj Francé Bevk.

NOVI NAROČNIKI

Aljančič Pavla, Gdč. Einspieler Anica, Bizjan Marijanca, Gaber Alojzija, Jurca Katarina, Kaplanija Šmarje Sap 2 več, Korpar Marija, Kosmatin Ivanka, Koprivnik Franciška, preč. g. Lebič Jurij župnik, Nadž. urad Rogatec 1 več, Novljan Antonija, Rovana Franciška, Ravnik Ana, Č. Sest. križn. reda Crnomelj, Sitar Marija, Skaza Franciška, Vlč. g. škorjanc Jožef, Šeler Helena, Turk Neža, Truden Marija, Urek Ana, Volavc Matija, Venko Marija.

DAROVI

Za frančiškanske misijone: Frančišk. samostan Nova Stifta 440 din; Neimenovana za krst pog. otroka na ime Klotilda 100 din; po 30 din: Gestrin Fani, Gestrin Ivanka, Istenič Marija; po 24 din: Serajnik Božena in Zdenka; po 20 din: Grat Antonija, iz Kamnika po P. Odilu; po 10 din: Kastelic Henrik; po 5 din: Neimenovana; Šolski otroci Dobrna so darovali staniol in več znamk.

Za armado sv. Križa: Po 235 din: štrucelj Franciška; po 50 din: Matko Helena; po 30 din: Gestrin Fani, Jarc Jožefa; po 20 din: Burja Antonija, Obeld Jožefa, Dobravc Marija; po 10 din: Pirnat Mihael in Marija, Hamelak Angela, Perc Ana, Šimenc Ana, Prašnikar Franca, Storman Julijana, Komotar Ivana, Končar Jospina; po 5 din: Turk Neža, Kolenc Franca, Koprivec Terezija, Strle Marija, Nadlišek Franciška; po 2 din: Meterc Marija, Golob Ana.

Za večno luč v kolegiju: Gestrin Ivanka in Gestrin Fani po 20 din.

Darovi za tiskarno: Po 300 din: III. r. skupščina Studenice pri Poljč.; po 200 din: Jurjevič Marija; po 120 din: III. red Kranjska gora; po 100 din: Neimenovana v Lj., Tereni Terezija, Neimenovana, Faleš Ivana, Novak Marija, Dr. Kejžar Mirko, Merhar Cecilija, Neimenovana v Lj.; po 76 din: III. red Šmarje pri Jelšah; po 50 din: Logar Marija, Mar. mašna družba Maribor, S. P. Virjent Cilka, Govekar Franciška, Neimenovana v Lj., Novak Leopold, Jeretina Antonija; po 30 din: Neimenovana, Terglec Marija, Kolar Ana; po 25 din: Stare Terezija, preč. g. Treiber Franc, Bokalič Mihael, Šolar Franciška, Petrič Marija, Zerovec Jožefa, Šetar Ana; po 20 din: Habit Terezija, Krajnc Franc, Črepinko Ana, Jerala Franciška, Kreiner Helena, preč. g. Rihar Matej, Vrečar Ivana, Pavlovec Marjeta, Logar Marija, Pustaverh Neža, Neimenovana Černuče, Gestrin Fani, Zakrajšek Marija; po 15 din: Stemberger Eugenija, Grebenc Terezija, Strekelj Marija; po 10 din: Omahen Katarina, Zorman Ernestina, Bizjan Franciška, preč. g. Markič Josip, Borlak Lucija, Dvoršak Marija, Vrečko Marija, Artič Terezija, Štandeker Marija, Arzenšek Marija, Knehtl Lucija, Duž Ana, Lapuh Silva, Rajh Milena, Včakar Marija, Retelj Marija, K. J. Marjetič N., Gril Kuničgunda, Kopač Lojzika, Hočevar Katica, Werač Francišek, Erlih Ivana, Kosirnik Terezija, Jan Marjeta, Kosmač Ivana, Leben Franca, preč. g. Špindler Franc, Strle Marija, Kessler Marija, Breznic Ana, Neimenovana, Hočevar Marija, Rakar Johan; po 8 din: Goličnik Franciška; po 6 din: Neimenovana; po 5 din: Štucelj Franciška, Jurca Katarina, Brezovnik Franc, Kokovnik Cecilija, Č. šolske sest. Split, Gmajnič Ana, Vagamut Jerica, Vogelj Marija; po 4 din: Kokalj Matilda.

Deleži za tiskarno: Po 500 din: župni urad Nova Stifta Gornji grad; po 100 din: Fišer Uršula, Pogačnik Franca, Neimenovana, Škofja Loka III. red, Kosmač Franc, Razboršek Marija; po 50 din: Knez Ana, Janežič Franciška, Neimenovana D. M. P., Bauer Matilda, Grebenc Marija, Centrih Franciška, Slepč III. rednice Stara Loka, Jagodič Štefan, Jelar Marija; po 30 din: Ogrinc Ana, Gornik Jožefa; po 26 din: Sešelj Antonija; po 25 din: Ferijan Ana, Brojan Marija; po 20 din: Bister Franciška; po 10 din: Vrtovec Milan, Miklavc Neža, Langerhole Marija, Velušek Marija Mohorč Jože, Preč. g. Stuhec Franc, Langerholz Marija, Lindič Alojzija, Kumer Ivana, Velkavrh Marija, Vrbnjak Jožef, Gaber Marija, Neimenovana Lj., Plos Olga, Jarc Jožefa, Neimenovana Lj., Zamljen Marija, Kovač Franciška, Jelovšek Uršula, Lužnik Jožefa, Dular Marija, Elletz Julijana, Janša Katarina, Zupan Cecilija, Resman Peter, Nagode Marjeta, Grom Franciška, Mesec Franciška, Finžgar Marija, Langus Neža, Vilfan Marija st., Vilfan Marija ml., Hajdenek Antonija, Kern Terezija, Jevšek Franc; po 5 Marija st., Vilfan Marija ml., Kočevar Katica, Škufca Ljudmila, Hajdenek Antonija, Kern Terezija, Jevšek Franc; po 5 din: Poljanar Jožef, Slapnik Joahim, Vrhovec Marija, Fojkar Marijana, Schweiger Franciška, Novak Ana, Ferijan Terezija, Jerman Marija, Franja, Pardupsky Marija, Feher Ivana, Mori Kresencija, Omerza, Marija, Brenčič Ivana, Jarc Neža, Janežič Marija, Južna Anica, Avsenek Jera, Palvin Marija, Debevc Ivana, Močnik Marija, Škerlj Franc, Škerlj Uršula, Zagar Marija, Močnik Marija, Caserman Franc; po 4 din: Belej Helena, Bertoncely Marija; po 1 din: Ježek Jurko.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrđijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potreščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.